

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடவேதாரணியமென்னும்
திருவேற்காட்டுப்புராணம்.
 (கத்தியரூபம்.)

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவான்
 சிந்தாந்தசாரம்—அஷ்டாவதானம்

புவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்

இயற்றியது

ஷெஸ், ஊத்தில் சித்திராபெளர்ணியில் சப்தஸ்தல கவா
 மிகள் சந்திப்புத் திருநாள் உற்சவம்செய்யும்
 சபையார் அச்சிட்ட பிரதிக்கிணங்க,

அணவை - கந்தசாமி முதலியாரால்

கீட்டினர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு

2000-பிரதி.

1903

மகாமகோபாத்தியாய
 டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
 நூல் கிளையம்,
 சென்னை - 600090

உ

செவ்வாய்.

ச நுக்கவட்டவண்ணை.

மெய்ப்பொருள்வினாச்சுருக்கம்.
சனற்குமாச்சுருக்கம்.
வேதவனச்சுருக்கம்.
இந்திரச்சுருக்கம்.
காங்கேயச்சுருக்கம்.
பாரதச்சுருக்கம்.
திருவாழிச்சுருக்கம்.
அகத்தியச்சுருக்கம்.
பாசுரமச்சுருக்கம்.
அடிமுடிதேடியச்சுருக்கம்.
வடம்புரிச்சுருக்கம்.
முனிவர்நூலாச்சுருக்கம்.
பலன்பெறுச்சுருக்கம்.
உகந்தோற்றியாருக்கம்.

திருகேற்காட்டுத் தருமகர்த்தாவுக்கு லொருவார விருத்த வாயலானெல்லாம் மிட்டாஜமீன்தார் நாளை--சொக்கலிங்க திரு முடிப்பிள்ளையவர்க ளாட்சிட்டு வெளிப்படுத்திய திருவேற்காட்டுப் புராணமும் (1055-செம்புள்) விலை ௨.௫௦. 8.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

பண்-பழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒள்ளி துள்ளிக்குநீர்க்காமிவனொளி
வெள்ளியாறுநீர்வேற்கா
டுள்ளியாறுயர்த்தாரிவ்வுலகினிற்
றெள்ளியராவர்தேவரே.

(க)

ஆடனாகமசைத்தன வில்லதோர்
வேடங்கொண்டவன்வேற்காடு
பாடியும்பணிந்தாரிவ்வுலகினிற்
சேடராகியசெல்வரே.

(உ)

பூதம்பாடப்புறங்காட்டிடையாடி
வேதனித்தகன்வேற்காடு
போதுஞ்சாந்தும்புகையுங்கொடுத்தவர்க்
கேதுமெய்துதலில்லையே.

(ங)

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

ஆழகடலெனக்கங்கைகரந்தவன்
வீழ்சடையினன்வேற்காடு
தாழ்வுடைமனத்தாற்பணிந்தேத்திடப்
பாழ்பபும்மவர்பாவமே. (ச)

காட்டினாலுமயர்த்திடக்காலனை
வீட்டினாணுறவேற்காடு
பாட்டினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவ
ரோட்டினார்வினைமொல்லையே (ந)

தேவலினாலுடைமேவவல்லான்சுடர்
வேலினாணுறவேற்காடு
நூலினாற்பணிந்தேத்திடவல்லவர்
மாலினார்வினைமாயுமே. (சு)

மல்லன்மும்மதின்மாய்தரவெய்துதார்
வில்லினாணுறவேற்காடு
சொல்லவல்லசுருங்காமனத்தவர்
செல்லவல்லவர்திக்கமே. (எ)

மூரல்வெண்மதிருமுடிபுடை
வீரன்மேகியவேற்காடு
வாரமாய்வழிபாடுநனைந்தவர்
சேர்வர்செய்கமுறிண்ணமே. (அ)

திருவேற்காட்டுத்தேவாரம்.

தி

பரக்கினர்படுவெண்டலைமீர்ப்பை
விரக்கினுலுறைவேற்காட்டு
மரக்கனண்மையுடர்ப்பட்டானிறை
நெருக்கினுணைநினைவே.

(க)

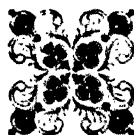
மாநிலாமலரானைமாலவன்
வேறலாணுறைவேற்கா
மநிலாமொழிலேமொழியாவெழில்
கறினார்க்கில்லைகுற்றமே.

(கௌ)

விண்டமாம் பொழில்சூழ்திருவேற்காடு
கண்டிநம்பள்கழல்பேணிச்
சண்பைஞானசம்பந்தன்சொத்தமிழ்
கொண்டுபாடக்குணமாமே.

(கக)

திருக்கிறம்பலம்.

உ

சிவையர்.

நீருச்சித்தம்பலம்.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்.

வலம்புரிநாயகவணக்கம்.

நலம்புரிநா ராயணஞன் முகனிந்திராதியர்களுளும்
ஞானப், புலம்புரிமா தவழுஞ் றிப் பற்பலநற் சித்தி
பெலாம் பொலிவின் வாய்க்த, குலம்புரியோகியர் குழு,
மெழிற்றிருவேற் காட்டதனிற் குலவானின்ற, வலம்
புரிநாயகஞர் மலர்ப்பாதமனமாரவணங்குவாமால்.

நூ ள்.

மெய்ப்பொருள்வினாச்சருக்கம்.

கம்பைமாததிசூழ்த்த காஞ்சிமாநகரிலே கருணைத்
தடங்கடலாசிய காமாட்சியம்மை சமேதராயெழுந்
தருளியிருக்கும் ஏகாம்பரநாதரை, அம்புயாசனனாகிய
நான்முகற்கடவுள் அருச்சுணசெய்துகொண்டிருக்கை
யில், ஒருநாள் சிலவையதிகைசவ முனிபுங்கவர்கள் அவ்
விடம்வந்து பிரமணவணங்கி ஐயா! நாங்கனிதுகாறும்
இல்லறதருமத்தினைச் சுகமாகநடத்தி வாழ்ந்து வந்
தோம். இனியருமைபாவ ஞானயாகமியற்ற விச்சை

மெய்ப்பொருள் வினாச் சருக்கர்.

கொண்டிருக்கின்றோம். அதற்குரியவொரு புண்ணிய
பூமியினைக்காட்டி யருளவேண்டுமென வேண்டிக்கொ
ண்டனர். பங்கயன் கேட்டுப் பரிவுடனே சிவாச்ச
சனைசெய்து கொண்டிருந்த தமது திருக்காத்தினால்
ஒரு தருப்பைப் புல்லினை மெடுத்தா டேய்யாக (சக்கா
மாக) வளத்துப் பூமியிலுந் தட்டி அறிஞர்களே! இதன்
பின் நீங்கள் போயின். இஃது நுண்டோம கின்றகிட
மே நீங்கள் தெய்வமாக மியற்றதற்கேற்றதொரு தவ
மென்றனர். அந்நேமி சழவ்றோடி மேருமலையின் தெ
ன்றிசையிலுள்ள ஒரு அழகிய வனத்திற் றங்கியது.
முனிவர்களும் அதனபின் றெடர்ந்துதீர்பா யவ்வனத்
தீனியடைந்து, தெய்வலோகத்து விசுவ சம்பரீனக்
கொண்டு ஒரு வைதிக விசித்திர யாகசாலையினை கிய
மித்துக்கொண்டு சந்திரசேகரனாகிய சாம்பசிவனை மன
தில் தியானஞ்செய்து அழகியயாகம் வளர்த்து வருவா
ராயினர். ஒருநாளவ்விடத்திற்கு, முழுநீறுபூகிய புண்
ணியமுனிவராய், அங்கமனைத்தார். உருத்திராக்கமணி
ந்தவராய், பஞ்சாட்சர மகாமந்திர தியானஞ் செய்ப
வராய், சடைமுடிதரித்தவராய், தண்டொடுகமண்ட
லந் தாங்கினவராய்ச் சூதமாமுனிவர் வந்தெழுந்தபூமி
னர். அவரைத் தரிசித்தவுடன் தவகிகளியாவருமெ
ழுந்தெதிரோடி யழைத்துவந்து தருப்பாசனத்திலிரு
க்கச்செய்து சோடசோபசாரமியற்றி, வணங்கிச்சூழ்ந்
திருந்து சொல்வாராயினர், வேதாகம விதிகாச புரா
ணங்களை நன்கு தேர்ந்த விப்பிரகிராமனியே! விரிந்

சன் விதித்தபடி வெகுகாலமாக இவ்விடத்தில் யாக
மியற்றி வருகிறோம். எங்கள் தவப்பயனின் பிரயோ
சனமாகத் தேவரீரிவ்விட மெழுந்தருளப் பெற்றோம்.
எங்கள் பூர்வகுறை யனைத்தும் தீர்த்தோம். எங்க
ளுக்குண்டாயிருக்கு மோரு பெரிய சந்தேகத்தினை
யின்று நிவர்த்திசெய்தருளவேண்டும். அஃதாவதுநாங்
கள் கெடுங்காலமாக வேதாகமங்களையெல்லா நன்கு
படித்துவந்தும், சர்வலோகைக சரண்யனாகிய சாம்ப
சிவத்தின் சரண்சர்சார்வதற் கேதுவாகிய திருவருளெ
ன்னு மெப்பொருளினுண்மையினை பறிதற் கேலாது
கலக்கமுற்ற சிந்தையுடையவர்களா யிருக்கின்றோம்.
எங்கள் சிந்தை தெளியத்தக்க வொரு சூழ்ச்சி தெரி
வித்தருளவேண்டு மென்றனர். கேட்ட சூதமுனிவர்
தமதிருகண்களினு மானந்தக் கண்ணீர்ததும்ப, உரோ
மஞ் சிலிர்த்திட, அம்பலத்தின் கண்ணே ஆனந்தநித்
தனம் புரிந்தருளும் ஆண்டவனை மனதில் தியானித்து,
சிறிதுநேரம் பரவசாடைந்திருந்து கிழித்துச் சொல்
லுவாராயினர். கைமசாரணணியவாசிகளே ! நீங்கள்
பலகலைக்கு மெட்டாக பரம்பொருளைபுணர விரும்பி
வீரீர். உங்கள் புண்ணியமே புண்ணியம். நீங்கள் கே
ட்ட மெப்பொருளின் உண்மையினைப் பூர்வகாலத்
தில், அந்திவண்ணாகிய அருட்பெருஞ் சோதிபாம்
அமலன் நந்தியம்பெருமானுக் குறைத்தனர். அவர்
சனற்குமாரமுனிவர்க் குபதேசித்தனர். அவர் வியா
சமாமுனிவர்க் கருளினர். அவாடியேனுக் கனுக்கிர

கித்தனர். அவ்வுண்மை பத்மனாபராணதத் சீலான
 ருதிய கார்த்தத்திலே, சனற்குமாரசங்கிதையிலே, காளி
 காகண்டத்திலே, தீர்த்தக்காதையிலே உள்ள வொரு
 தலத்துற்றிடு முயர்வெருஞ் சரித்திரத்தி னுள்ளது.
 அதனை யுங்கட்கு விரித்துரைப்பேன். அன்புடனமை
 தியாயிருந்து கேட்போக.

மேயிப்பொருள் வினாச்சுக்க முற்றிற்று.

சனற்குமாரச் சருக்கம்.

சைவாசார துல்லியர்களே ! இலட்சம் யோசனை
 பாப்புள்ளதாகிய நாவலத்திலே, இமயமுநிய மலை
 களரற் குழப்பட்டு, பதினாயிரம் யோசனை யாழ்ந்து
 ஆகிரத்து நூற்றுநான்கு யோசனை யுயர்ந்துள்ள மேரு
 மலையில் சதசிருங்கமென்னு விடத்தில், நான்முகனுக்
 குரியநகரில் அனேகமாயிரம் யோகிகள் தண்ணீர்சூழ்ந்
 துகொண்டிருக்க, சனற்குமார முனிவர் நின்மலையு
 கிய கீலகண்டனை மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டு
 நெடுநாள் யோகத்திலிருந்து கொண்டிருந்தனர். அங்
 னுள் மிருக்கையில் ஒருநாள் தேவாதி தேவனாகிய
 திரியம்பகன் தமது தேவியுடன் தருமவிடைமேலெ
 முந்தருளித் தேவர்கள் பற்பலர்சூழ்ந்துவர ஆகாய
 வழியே சதசிருங்கமலைக்கு நோகச் சென்றுவளித்
 திருக்கைலாய மெழுந்தருளினர். அப்போது ஆண்ட

வன் திருக்கோல வைபவத்தினைச் சிறிதுங்கவனியாது
 யோகத்தினிருத்த சனந்தமா முனிவனை கந்தியம்பொ
 ருமான் கண்டு கோபங்கொண்டு ஓட்டகம்போலிரு
 ந்து நமது அம்மமயம்பனை வணங்கா திருத்ததனால்
 ஓட்டகமாகக்கடவனெவர் சாபங்கொடுக்க, இதற்
 கென்னசெய்யலாமெனவியாக லாடெடுத்த சனந்தமா
 முனிவர் ஓட்டகமாகி வனத்தோறுந் திரிந்துகொண்
 டிருக்கையில், நான்யுகக்கடவுள் ஓட்டகத்தி லவ்
 வனத்திற் போக வேண்டு, அவ்வொட்டகத்தினைக்
 கண்டு அத்தோ! எப்புக்திரலுக் கித்தன்மையான
 கதிவாய்த்ததற்குக் காணவாது? இவனுக்கு நன்மை
 தருவனவாக நானென் செய்வேன்? என ஆலோசித்து
 முன்னடந்தவைகளை எல்லாம் யோகத்தாலறிந்து அத்
 தோடத்தினை நீக்கும்பொருட்டுக் கண்ணுதற் கடவு
 னைப் புகித்துக் கருணையங்கடவுளை! கங்கைவேணியா!
 கறைநிடற்றேய் சாமராசா காலகால கபிலவாசா
 கருணைசெய்க கருணைசெய்க, அடியெனுக் குன்றை
 யல்லால் வேறு திக்கில்ல யென ஓர்வாந் கண்களிலும்
 தாரைதாரையாய் நீர்சொரிய நெக்குருகித் துதிசெய்
 தனர். பிரமன்வாழ்த்திய வொளியானது அழகிய
 திருச்செவியிற் சென்றேறிய மாத்திரத்தில் திருவாருள்
 பெருகியதனால் ஆதியுதலில்லாத அழகிய வம்பலவா
 ணன் பிரத்தியட்சமாகிப் பங்கயனை! நீவேண்டும் வர
 த்தினை வினாவில் வினம்புகவெனத் திருவாய்மலர்ந்
 தருளுதலும், பரமோன் நம்மகாதேவன் தீர்த்தயினைப்

புகழ்ந்து பாடியாடிச் சந்தோஷத்தோடும் நின்று சொ
ல்லத்தொடங்கினார். சங்கரா சனற்குமாரன் சதசிரு
ங்கமலையில் தேவர் திருநாயக்கையே நனைத்து சிவ
யோகஞ்செய்து தவத்தி னிருந்தபோது, கட்டையில்
மணமழந்தி யிருந்தமையால், தேவர் திருக்கோல்
வைபவத்தினையறிவாமற்போய்விட்டான். அந்தான்
அவ்விடத்து வந்த கந்தியம்பருமான் சரித்தபடி
யால் ஓட்டகவாடகாய் விட்டான். இச்சபத்தினைத் தீர்த்
தருள்கவென் றி கத்தொழுதல்செய்ய எம்பெருமான்
இராமசுருபனை நோக்கி, மறையோனே! எம்படியர்
நன்னமக் கெதுவாகசெய்யுந் தண்டனைகள் நம்மால்
விளக்கமாட்டா. இதை கந்தியே நிக்ருவென்றுவா
த்து மறைந்தருளினர். பிரமன் கந்தியேம்மண்ணை
நோக்கிச் சிறிதுகாலத் தவமுரிய அவர்கிழந்து எதி
ர்வந்து மறையோனே! நின் வார்த்தைகள் கன் விழிப்படன்
தவஞ்செய்தும் கருணையக்கடலாகிய கண்ணுதற்பெரு
மானைக் கண்டு கசிந்துருகி வணங்காததாற்சபித்தோம
இனியவனொட்டகவடிவி னீங்கி நமது மாணவகனாகச்
சிவஞானமடைந்து சகலகலா பாரங்கதனாய் வாழ்வன்
என்பாஸனுபுக வெணக்கூறிச் சென்றனர். பாரதி
கொழுகன் பாவசமடைந்து தமது சணங்களை யழை
த்து ஓட்டக உருவத்தாகியுள்ள தன் மைத்தனை அவர்
கருடன் கூட்டி கந்திதேவர் சந்திதானத்தில் விடுமாறு
கட்டளை யிட்டுச்சகமாக வாழ்த்தனர்.

சனற்குமாரச்சுருக்க முற்றிற்று.

வ த வ ன ச் ச ரு க் க ம்

தததுவஞான தபகிகளே! திருப்பாற்கடலி னழகு மாறிப் பின்னிட வெண்ணோதி விரிக்கும் வெள்ளியங் கிரியிலே, பல்லாயிரம் சிவகணங்கள் சூழ்தாநடுவில் நாயகமாக வெழுந்தருளி விருக்கும் உபயசம்பு வாகிய நந்தி பெம்பெருமான் சக்திதியில் பிரமகணங்கள் ஒட்டக வடிவத்துட னிருக்குஞ் சனற்குமார முனிவனைக் கொணர்ந்துவிட அம்முனிவர் நந்திதேவரைத் தரிசித் தமாத்திரத்தில் ஒட்டகவடிவ நீங்கப்பெற்றுப் பழைய முனிவரன் வடிவமாகி நின்றனன் நின்ற வம்முனிவனை நந்திதேவர் முகங்குளிர நோக்கி ஆசீர்வதித்து வேதரக்ம முதலிய சகல கலைகளையும் போதித்துத் தமது மாணவனாக விருக்கக் கட்டளையிட்டுச் சமீபத்திருந்து கொண் டிருக்க வாஞ்ஞாபித்தனர். அப்போது சனற் குமாரன் தனது ஆசிரியரின் றிருவடிகளிற் பற்பலதரம் கிழுவ்தெழுந்து கைகுவித்து, எளியேனை யடிமையாக் கொண்ட வெம்பெருமான தேவரீர் கருணையிழை சகலகலைகளை யு நன்குணர்ந்தேன். மெய்யுணர் வுடையவர்களே சிவஞான மடைவரெனவும், அச்சிவ ஞானத்தினாலேயே முத்தியடைதல் வேண்டுமெனவும், சம்புசப்த வாச்சியார்த்தனாகிய சிவபெருமானை மாண வர்க்குச் சுரபங்களா ஸ்ரீயப்படா தெனவும், ஞான மொன்றினாலேயே தெரிதற்கேது வாருமெனவும் கூறின. அன்றியும் இவ்வுலகில் தேகமெடுத்தோர் பிணி

பாகிய பெருங்கடலினை நீந்திப் பேரின்ப மடைதல் பெரிதுங் கஷ்டமாவதுபோல, திருவருட் பெருதவர் வீடு பேறடையாரெனவும் விளம்பினை இத்தகைய வரியசித்தியினை யடையத்தக்க பெரியரிவ் வுலகத்தி லரிது ஆகையால் பாவரு மிலேசாகப் பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் திருவடிபைய யடைதற்கேறு எதாகிலு முண்டோ கட்டினாயிட்டருள வேண்டுமென்றனர். நந்தியம் பெருமான், மைந்த ! நமது பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாக மங்களை நன்குணர்ந்த அந்தணர்கள் முதலிப்பிரமசரிய நிலையிலிருந்து சகல கலைகளையுங்கற்று இல்லற நிலையிலிருந்து உலக தருமங்களை நிறைவேற்றி, வானப்பிரஸ்தநிலையிலிருந்து தவநடத்தி சந்திராசி நிலையிலிருந்து வேதத்தின் கருமகாண்ட ஞானகாண்ட உண்மையினைத்தேர்ந்து பிரணவப்பொரு ளின்னதெனத் தெரிந்து நிட்டைகூடிடல் கின்மலன்றோன்றி அனுக்கிரகஞ் செய்தருளுவன். இத்தகைய பொழுக்கம் யாருமடைந்துய்தல் மிக வரிதாகலின், பிராமணன் முதல் பஞ்சமணிகு வுள்ளவரும்; புல் முதல் சிதலிகு வுள்ளவைகளும் இலேசாகமோட்ச மடைய வேண்டுமாயின் பெருங்கருணைகூடிக்கொண்டிருக்கும்நமதுசிவபெருமானுள் முந்தருளியிருக்கும்திவ்யதலங்களில் வாழ்தலினாலேயே மோட்சமுண்டா மென்றனர். இவ்வாறுதமதுதேவிகர்கூறியவார்த்தையினை முனிவர்கேட்டுள மகிழ்ந்துஅத்தகைய தலங்களுள் மேன்மைபெற்றதலமி யாதென்றனர்

சந்தியம்பெருமான் சிறிதுநேரம் தியானத்திற்
ந்து பின்னர் சனற்குமாரமுனிவனை நோக்கி, பகலே!
ஒருகாலத்தில் மகாகலையத்திலே சிவபெருமான் சந்
ந்தானத்தில் உலகமாதரவாகிய உபாயம்மை எழுந்து
நன்று வணங்கிச் சுவாமி! பிரமாதி தேவர்களடைதற்
குரிய சிவஞானத்தினைச் சிறிதுநேரத்திற் கொள்ளக்
கூடாத புழுச்சுழுவதனிய வடைவதெவ்வாறு? அவை
மோட்சமடைத லெவ்வனம்? என்ன, பார்வதி! நாமெங்
துப் சர்வவியாபகமாக விருக்கினும், நமதன்பர்கள்
உபாயம்வண்ணம் பற்பல தலங்களில் அன்புடனமர்ந்து
வாழ்வோம். இத்தலங்களி லொருபொழுது ஒருவன்
வைகினும் அவன்செய்த பாவமீனத்தும் நீங்கப்பெற்
றுச் சத்தஞ்சிமோட்சமடைவனென்றனர். அத்தகைய
தலங்களுள்ளும் உத்தமமாகிய தலமொன்றினைத் தெரி
வித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்ட அம்பிக.க
யினைநோக்கி அமலனாகிய சிவபெருமான் சொல்லுவ
தானார். பெண்ணே! உலகமீனத்தும் புகழ்ப்பெற்ற
காஞ்சிமாநகரத்திற்கு ஈசானதிசையில் மூன்று யோ
சனை தூரத்திலும், சமுத்திரத்துக்கு வருணதிசையில்
ஒருயோசனை தூரத்திலும், திருப்பாருரினுக்கு அக்
கனிதிசையிலும், திருமயிலுக்கு வாயுதிசையிலும் வலி
தாயத்திற்கு நிருதிதிசையிலும் உள்ள தலமொன்றுண்
டு. அஃதெம்மாற்படைக்கப் பட்டது அதன் பெரு
மைமீனத்து மெடுத்தாக்கற மிகவரிது. அமலேயே!
அத்தலத்திற்குமணியண்ணநகர், பாணநகர், பாசராம

நகர், வல்லிநகர், இராகவநகர், நும்பநகர், மணவாள
நகர், முத்திநகர், தேவநகர், ஆதிநகர், புண்டரிகமா
நகர், நாதநகர், கோதிநகர், ஞானநகர், மாதவநகர்,
அத்தியனநகர், வேதநகர், யுகவாசநகர், வேலவன
மெனப் பற்பல பெயருண்டு. இது வடவாழகாக்கினி
யாலும், மகாப்பிரஸயத்தாலும், நமன்றுதுவர்களா
லும் தீமைபுரியாதகாரம். விடம், பிணி, பசி முதலிய
வற்றுற் றுன்பங் செய்யாதகாரம். மாயவினையினத்
துந் தீர்க்கத்தருந்தகாரம். இத்தலத்தில் ஒரு கிம்ஷ
நேரமிருந்தாலும், ஆசையுடன் மனத்திலொருதரக்கினை
த்தாலும், இத்தலத்தின் வழியாக வேற்றுநுக்குச்
சென்றாலும், தவறாக வாயி எத்தலப்பெயரைச் சொல்
லினும், அத்தகையார்புயியானுமன்னராயடுத்தகென்
மத்தினிருந்து பின்னர் முத்திச் செல்வத்தினை யடைவர்.
இத்தகைய அருமையும் பெருமையும் வாய்க்த திரு
வேற்காட்டில், வேதசொருபமாகிய வெவ்வேலமாத்
தின் மூலத்தடியில், நாம்திருக்கோபில் கொண்டெழுந்
தருளியிருப்போம். அவ்விடத்துள்ள நமது அருட்
சொருபமாகிய சிவலிங்கத்தினை யசர்வேதம் அமரப்பதி
யென அரையும், அத்தலத்தினைச் சார்தோக்கியோப
நிடதம்பரமாகாசமெனவும், பிரமமுதுரெனவும் பேசும்.
அதர்வணவேதம் சொர்க்கலோக மெனச்சொல்லும்,
மற்றைப் ஆகமங்களும் உபநிடதங்களும் இத்தலத்
தினைப் பலவாறு தோத்தரித்துக் கொண்டேயிருக்கு

மென்றனர். இங்ஙனமித்தலத்தின் மகிமையினை நந்தி
தேவர் சனற்குமாரமுனிவருக்குச் சாற்றினர்.

வே தவனச்சூக்கமுந்நிறு.

இந்திரச்சருக்கம்.

—(:)—

பற்றற்று விளங்கும் பரமஞானிகளே ! பிரா
மணகுலத்திலே, குசிககோத்திரத்திலே பிறந்த கவுசிக
னென்னும் பெயரினாவாய்ந்த சிவபக்தசிரோமணியொ
ருவர் வேதாகமபுராண விதிகாசங்களை யெல்லா நன்
குணர்ந்தவராய், சிவபெருமாளையே சிந்திக்குஞ் சிந்
தைபுடைபவராய், விழுதியுருத்திராக்கத் திருமேனி
யராய், மோட்சவிதாயகமாகிய பஞ்சாட்சரத்தினையே
செபிக்கு நாகினராயுள்ளவர். இவர் திருவேற்காடு
ன்னுந் திவ்யியதலத்தில் நடக்கும் பிரமோற்சவத்
தினைத் தரிசிக்கும் பொருட்டுத் தன்மனை மக்களுட
னே பெழுந்தருளிவந்தனர். அவ்வூர் சைவலோதியர்
கள் அப்பெரியவரைக்கண்டு, அளவிலாமுகமன்கூறி,
அஞ்சலிபுரிந்து, அவாடிவணங்கிஐய ! தேவரீர் நல்வா
கினால் எங்கள் வினைபனைத்து எம்மிடத்தில் விடைபெற்
தேகின. எங்கள் மானிகைக்கெழுந்தருளி கிருந்துண்டு
எங்களைக் கிருதார்த்தராக்கவேண்டுமென் றழைத்துக்
கொண்டுபோய் வேண்டிய உபசாரமனைத்து மியற்றிச்

சந்தோஷப்பித்து ஆவயத்தின் பிரசங்க மண்டபத்தில்
எழுந்தருளச்செய்துதாங்களெல்லோரும் சூழ்ந்திருந்து
சலிக்கடலாய் விளங்குங் கவிஞனே ! இத்திருவேற்
காட்டித் தலத்தின் மகிமையினைத்தையு! மெங்கட்கு விரி
வாகவெடுத்து விளக்கவேண்டுமென விரும்பினர். அப்
போது அக்கவிசுகர் வேதியர்களைநோக்கிச் சொல்லு
வாராயினார். ஐயன் மீர் ! காஞ்சிமாநகரினுக்கு நசான
திரையிலுள்ள இத்தலத்தில் வேதமானது ஒருவென்
வேலமாமாக விளங்குகிறது. இதனடியில் சர்வலோக
ஆதாரபூதனாகிய சிவபெருமான் சிவலிங்கரூபமா யெ
ழுந்தருளியிருக்கின்றவர். ஆகலின் இத்தலத்திற்குத்
திருவேற்காடெனப் பெயருண்டாயது. இப்பெருமானை
விநாயகர், சுப்பிரமணியர், விண்டு, பிரமன் இந்திரன்,
கிண்ணர், முனிவர், சித்தர், கந்தருவர் முதலிய வெண்
ணிலர்பூசுத் தாய்தனர். இத்தலத்திற்குத் தெற்கில்
* வேதநீர்த்தம் ஒன்றுளது. அதன்மகிமையினைப்பெற
துச்சொல்ல வெத்தகையினர்க்கு முடியாது. ஆதிவா
ரந்தோறு மித்திர்த்தத்தி லாடிவரில், அங்கங்குறைந்த
பெருரோயாளர் மன்மதனைப்போல் விளங்குவர். இத்
தடத்து நீராடி உதையத்திலொரு திருப்பணஞ்செய்த
பேர் பாவமனைத்து நீங்கப்பெற்று எளிதில் வீட்டிட

* இத்திர்த்தம் கோயிலுக்குத் தெற்கில் பெரிய கோடீயில்
நடைபயிவாகவிருக்கிறது.

குரோசம் - உப்பிமேளம்.

குவர். இத்தீர்த்தத்தி லொருகணிரிர் அருந்தினோர் புத்திரப்பேறு வேண்டினும், லெவ்வம் வேண்டினும் தடையிவ்றிப் பெறுவர். இப்பொய்கையில் பிதிர் தினங்களில் மூன்றுதருப்பணஞ் செய்யின் அவர்கள் குலத்து முன்னோர்சன் நரசத்திலிருக்கினும் அவர்களைப் போதே அருங்கயிலையடைவர். இத்தடத்திற்கு வட கிழக்கில் ஒரு குரோசதூரத்தில் இத்திரன் புகித்த தலமொன்றுண்டு அதனருமையினை யறைகுவேன் கேண்மீன்.

வராககற்பத்தில் ஆழவது மனுவந்தாத்தில் சிபி பென்னு மாசன் இத்திரப்பட்டம்பெற்று, இத்திரான் சமேதராய், கற்பக கிருட்சத்தின்சமேத, வானவர்வணங்க, உருப்பசியாழ்ரிட்ட, திலோத்தமைபடிக்கமேந்த மேனகையடைக்காயுதவ, சோபனை சாமனையிரட்ட அரம்பை மணித்துகில்வீச, வானி பனிரீர்தெளிப்ப, கடுகி கிசிழிபோட, கிபுலைபல்லாண்டு கூற, மற்ற மங்கையர் கிதயம்பாட, கிததாமணி, சங்கந்தி, பதய மிதி, காமதேனு முதலிய கிட்டவேகையெய்ய, தேவர், மருத்துவர், கின்னார், உரகர், கிசவதேவர், வரக கணம், அசுவனிதேவர், உபேந்திரன், குதர் முதலிய வெண்ணிலர் சூழ்ந்திறைஞ்சச் சிம்மாசனத்தி லெழுந்தருளி, அசுரர்களை அதஞ்செய்த அரியவச்சிராயுதத் தைத்தாங்கி, தன்னிகரின்லிவீற்றிருக்கையில் இத்திரன் தன்மனைத்தி லடியில் வருமாறு எண்ணினன். ஆ! ஆ! நான் இத்தகைய ஆடம்பரத்துடன் இப்பொன்னுலகி

லிருந்து, அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருந்து, என்னுடைய காலமெல்லாம் மன்தனுடைய மலர்ப்பாணங்களின்வழியே எனது பஞ்சேந்திரியங்களைச் செலுத்தி அஞ்ஞாவர்சேற்றி லாழந்தி, பன்றிபோலுழந்து மாதமென்னும் புரம்புகளின் வாய்ப்பட்டு மீளாதவனாகி வாளா இறப்பதற்கே தயாராயிருக்கின்றனன். இச்செல்வமனைத்தும் கீழையற்றதாக விருக்கிறது. இனி யோரு கீழிடமும் இதற் பற்றுவைப்பது அடாது, என்னுடைய வாழ்காளு மொருநிலையுடையதோ? மாணுடவருஷ மொன்றுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒருநாள், இவ்வகைய திண்கள் மூப்பதுகொண்டது தேவர்கட்கு ஒருமாதம். இப்படி பன்னி நமாதங்கன்கொண்டது தேவர்கட்கு ஒருவருடம். தேவவருடம் காலா யிரங்கொண்டது கிருகபுகம். தேவவருடம் இரண்டாயிரங்கொண்டது துவாபரபுகம். தேவவருடம் ஆயிரங்கொண்டது கலிபுகம். இவ்வகையாகக்கூறிய நான்கு புகங்கட்கும் தேவவருடம் பதினாயிரம். இவ்வகைய சதுர்புகங்கள் எழுபத்தொன்று கழிந்தால் ஒருமந்வந்தாம். சதுர்புகங்கள் ஆயிரங்கொண்டது ஒருகற்பம். ஒருகற்பத்திற்குப் பதினான்கு மனவந்திரங்கள் கழிவின்றன. இத்தகைய கற்பங்க விதுவரையில் ஆயிரம் பதினாயிரங்களாக் கழிந்தன ஒருகற்பமானது பிரம தேவனுக்கு ஒருபகல். அத்தகைய பகல் ஆயிரங்கொண்டது பிரமனுக்கு ஒருவருடம். அத்தகையவருடங்கள் எண்ணுபிரங்கழிந்தால் பிரமனுக் கோர்புகம்.

அத்தகைய பிரமபுத்தகன் ஆயிரங்கழிந்தால் பிரமணக் கோர்சவனம். அச்சவனம் ஒன்பதினாயிரங்கழிந்தால், பிரமதேவனுடைய ஆயன்முடியும், பிரமதேவனுடைய வொருபகலில் பதினொன்று இந்திரபட்டங்கழியும், பிரமனுடைய ஒருமாதத்தில் நானூற்றிருபது இந்திரபட்டங்கழியும், ஒருவருடத்தில் ஐயாயிரத்துநூற்பது இந்திரபட்டங்கழியும், ஆயன்முடிவாசற்கும் ஐந்து ஓட்டத்து நூற்பதினாயிரம் இந்திரபட்டங்கழியும், இவர்களுள் நானுமொருவன்கானே, நானுமொருகாலத்திலழியவேண்டியவன்தானே, எத்தனைகால மிருக்கினுமழியவது தீர்ப்பம். இம்மாயாப்பிரபஞ்சத்தின் செயல் மிகவழகதாகும். ஆசனினித் தொடர்பினையறவே யொழித்தல் வேண்டுமென்பவ்வாறெண்ணியவருக்கும் விடை கொடுத்தனும்பிச் சும்மாசனத்தினின்று சீங்கி அந்தப்புறங்கிசென்று தனித்திருந்து கைகையேகித்தனது ஆகிரியாகிய பிரகல்பதிபகவாணை யழைப்பித்துத் தனக்குண்டாகிய இந்திரலோகவாழ்க்கையை யெடுத்துரைக்க ஆகிரியர்சேட்டு பகிழ்ந்து அமர் அதிபதியே! பூர்வ புண்ணியவரத்தினால் ஓத்தகையவெண்ண முனக்குண்டாயது, ஒருவரு மடைதற்கரிய பெருஞ் செல்வத்தின்பெறுப்புண்டாயது, மோட்சசுநிர்சையுடைய கதிகரிப்பதைப்பற்றி நான் மிகவிபக்கின்றேன், இவ்விசைசரிப்பை எனதனது முண்டாகாது, விண்ணவர் அரகே! நம்முடைய பழைய வினையினைத்தையும் போக்கப் பரம்பொருளொன்றுண்டு, அப்பொருள் வேதம்

கனிநூலும், அயனாலும், மாலாலும், மனத்தினாலும், வாக்கினாலும், அவனினாலும், அபிதற்கந்தாய் நின்ற லின் எத்தகைய சாதனங்களாலு முடியாது. அவன் ஆன்மாக்களினிடத்தில் வைத்த கருணையினால் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களிற்சென்று பஞ்சேந்திரியங் களையு மொருவழிப்படுத்தி யாருட்சொருபமாக விளங்குஞ் சிவனங்கப் பெருமானைப் பூசிக்கின் முக்திப்பே மன்டாமென்றனர். கேட்ட இந்திவன். ஐய! அத்தனைய முத்தியினை யெளிதிற் கொடுக்கத்தகுந்த தலமெங்குளது? கட்டளைபிடவேண்டுமென, தேவருரு அவனைநோக்கி வராவனே! தேவர்களனைவராலும்தினமும் புகழப்படும் திருவேற்காட்டினை யடைந்து மந்தாகினி நீர்த்தத்திற்பாற்று வேதநாபகனைத் தொழுவாயாக. உன்னைய பூர்வசென்மத்தில் சூதிவரத்தில் அத்தத்தீர்த்தத்தில் முழுகினை அகனா லீர்த்தசென்மத்தில் இந்திரனாயினை, இத்தீர்த்தம் நங்காதியினும்சிறந்தது இத்தீர்த்தத்தி லொருவன் உள்வன்புடனே ஒருதாமுழுகில் இந்திரனாயிருப்பன், இரண்டிதாமுழுகில்பிரமனாய்ப் பிரகாசிப்பன், மூன்றுதாமுழுகில் விண்விவாய் விளங்குவன், நான்குதாமுழுகில் நமதான்டவனாகிய சிவபெருமான் நிருவடியிற்சேருவனென்றனர். இவை யனைத்தையும் கேட்டமாத்நிரத்தில் தேவேந்திரன் தன்தாசிரியரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திருவேற்காட்டினை யடுத்து மந்தாகினிநீர்த்தத்தில் ஸ்ராவஞ்செய்து வெண்ணீறுதரித்து கித்தியகன்மமுடித்து வென்வேலம்

சத்தடியி லெழுந்தருளியிருக்கும் கிமலநாயகனை வணங்கி யருச்சுணாபுரித்து அந்நாயகனுக்குக் கிழக்குத்திக்கு வில் தன்பெயராலொரு சிவலிங்கமும் ஒருநீர்த்தமு முண்டாக்கிப் பூசித்துப் பலதாம்வணங்கி,

“மாயவன்தமலர்செங்கண் வாழ்பதாம்புயனேபோற்றி தியமும்மலங்காந்தோர் சிந்தைசெய்செல்வாபோற்றி மேயகோ பாயாகாய வெளியதாய்கிளங்கார்ன்ற நாயனேபோற்றி” லோகநாயகாபோற்றிபோற்றி”

எனத் தோத்தரித்தபோது கறைமிடற்றுக் கண்ணுதற்கடவுள் மான்மாறு சதுர்புது காளாகண்டாய்த் திரிநேத்திர தாரியாய் இடபவாகனநடைய அம்மை யிடத்தராய்எழுந்தருளி இமையவர் வேந்தனே! நினது பூனகுக்கு கியந்தோம் தனக்கு வேண்டும்வாம் யாது வினவுவாயாக வேன்றனர். ஆபிரங்கண்ணன் ஆச்சரிய மடைந்து ஆடிப்பாடி பற்பலதாம் கிழுக்தெழுந்து என் னப்பனே! யெண்ணையனே! என்னாதியே! என்சோதியே நமஸ்காரம்! நான்பெற்றபாக்கியமே பாக்கியம். வே தநாயகனே! நான்பூசித்தநிந்தச் சிவலிங்கத்திற்கு வரத் தருவிங்கமெனவும், இத்தலத்திற்கு இந்திராஸ்ர மென வும் வழங்கக்கடவது, அடியேன் தேவரீர் திருவாடி நீழ லிருக்கத்திருவுள்ம்பற்றவேண்டு மென்றனர். சுவாமி இந்திரணோகம் அன்பி அங்ஙனமே பெயர் வழங்கக் கடவதாக. இவ்னங் கிறிதுகாவம் நீ இந்திரேசாகத்

* இவ்விவங்கமும் நாததமும் ஆலயத்திற்கு நோக்கிழக்கில் வெள்ளிகொல்லையி லிருக்கின்றன.

தினை யாண்டு பின்னர் சிவகணத் தலைவனாய் நுந்து வாழ்ந்து நமது திருவடிப்பேற்றினை உடைவாயாகவேனக் கட்டினையிட்டு மறைந்தனர். இத்திரன் திருவேற்காட்டுணைப்பிரிய மனமில்லாதவராகச் சுவாமியின் ஆஞ்ஞையை மீறக்கூடாதவராய்த் தன்னுடைய மனமுடந்து வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு இத்திரன் பூசித்துப் பேறுபெற்ற அன்மையினைக் கேட்டு வேதநாயகனுக்குத் தென்கிழக்குமுதல் ஈரான திசையிறு அக்கினி, இராமன், கிருதி வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகிய வெழுவருத் தங்கள் தங்கள் பெயரால் * தீர்த்தமும் ஆலயமுமுண்டாக்கி கெடுங்காலம் வேதநாயகனைப் பூசித்து வந்து தங்கள் தங்கள் உலகங்களை யடைந்து கருமாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

இத்திரச்சுருக்க முந்தின்ன

காங்கேயச் சுருத்தம்.

மனமடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே ! வென்மை நிறத்தங்கிய வெள்ளியங்கிரியில் அகிலேளாக நாயகனாகிய ஆண்டவன் அம்பான் சமேதரா யெழுந்தருளி யிரு

* அக்கினி லிங்கம்-தாம்பலிலும். இயமன் லிங்கம் - செக்கிர்க்குப்பத்திலும், கிருதி லிங்கம் - மேட்டுப்பாளையத்திலும் வருண லிங்கம்-பாரிவாக்கத்திலும், வாயு லிங்கம்-பருத்திப்பேட்டிலும் குபேர லிங்கம்-சுந்தர சோழவாத்திலும், ஈசான லிங்கம் - சின்ன கோயிலடியிலு டிருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

திருவேற்காட்டுப்புரணம்.

ந்தகாலத்தில் ஒருநாள் முதச்சப்பிள்ளையாராகிய விநாய
 கரும், இளைய பிள்ளையாராகிய சுப்பிரமணியரும் தாய்
 தந்தைவர் முன்னிலையில் பாதச்சிலம்பு கணில் கணி
 லென்னர் எத்திக்க அவர்கள் மடியிதேறி பார்மிதிக்
 தேரண்மிதங் குதித்தானிளைபாட ஒருமுது குரவருந்
 த்மது அநுமையப்புக்திர்களைத் தானியெடுத்து உச்சி
 மேர்த்து மார்போடணத்தாக் கிழேவிட அவ்வருமைப்
 புத்திரர்கள் ஆலையத்தின் முகப்பில் விளைபாடிக்கொண்
 டிருந்தனர், அச்சமயத்தில் பிரமாவானவர் கைளாய்க்
 திற்கு வந்து நக்தியெம்பெருமானிடத்து விடைபெற்று
 ஆலையத்திற்சென்று சர்வதேவ தணர்ப்புரணாகிய சிவ
 பெருமானையும் செகதிஸ்வரியையும் தரிசித்துத் தோ
 த்திசம்புரிந்து விடைபெற்றுத்திரும்பி மிகுந்த செருக்
 குடையவராய் அங்கு விளைபாடிக் கொண்டிருந்த குழ
 ந்தைகளைக் கவனியாதவராய்ச் செல்லுனையில், எண்
 முகக்கடவுள் கண்டு பிரமணியமழத்துச் சமீபத்திரு
 த்தி, நீயார் நன்பெயரென்ன? நின்தொழிவியாத? நீ
 பெதில்வல்லவன்? என்றனர், பிரமன் கேட்டுக் குழ
 ந்தையெனமதித்துச் சிறிதினுமாய்ப்புடன் நான் மும்மூர்
 த்திசுனி லொருவன், என்பெயர்பிரமன், நான் சிறு
 ட்டிக்கஞ்சுத்தொழிலை மேற்கொண் டிருப்பவன், என
 க்கு வேத நன்குவருமென்றனர், செவ்வேன் கேட்டுப்
 பிரமனை! நின்க்குவேதம் நன்கு வருபாயின் அவ்வே
 தத்தின் முதலெழுத்திற்குப் பொருளென்ன வென்ற
 னர், பிரமன் சிறிதுமயங்கி, ஐயனை!வேதத்தின் முத

வெழுத்தாய் விளங்குவது பிரணவம் அப்பிரணவத்திற் குப்பொருள் மும்முர்த்திகளே யாமென்றனர். வுடனே காங்கேயராகிய கந்தர் அப்பிரமன் நான்கு சிவங்களுங் குதுங்கந் குட்டித் தன் சமீபத்தினிருந்த கணங்களை யழைத்து இவனைக்கொண்டுபோய்க் கந்த கிரியிலுள்ள வொருகுறையில் விவங்குட்டுச் சிறைசெய்ந்தென்றன ப் பி யதன்பின்சாரேன சிறுஷ்டித்தொழிலை யாரம்பித் தனர். தேவர்கள் கேள்விப்பட்டிப் பயந்து நடுநடுங்கு யொன்றுந் தோன்றாது மகா கயிலாயத்திற்கோடிச் சர் வைஸ்வரிய சம்பன்னரான சிவபெருமான் சந்தியில் நடந்தவழியையெல்லா முறைக்கப் பெருமான் கேட்டுத் தேவர்களே ! அப்பிரமன் மிகமுடன். பிரமனுக் கும் அன்றே விதிபற்றி பதிபனாகப் பரப்பிரம மாக விளங்கும் நம்பையே பிரணவத்திற்குப் பொருளுனை வேகங்க ளவதுடன் நமது குமாரனாகிய சப்பிரமணி யத்தினை யாகத்தில் மூன்றுதரங் கூறும், இவ்வுண்மை யினை யறியாது வேறுபொருள் பிதற்றிய அவனைச் சிறையிடுத்தல் தகுந்தான். ஆயினும் தம் வே ண்டுகோளுக் கிரங்கி அவனை விடுவிப்போ மெனச் சொல்லி, நந்தியை யழைத்து நீ கந்தகிரிக்குச் சென்று நமது புத்திரனைக்கண்டு பிரமன் குற்றத்தினை மன்னி த்து அவனைச் சிறையினின்றும் விடும்படி சொல்லுக வென்றவுடன், அக்கட்டையினைச் சிறமேற்கொண்டு நந்தி பெய்ப்பெருமான் சண்முகக்கடவுள் சந்திரனைத் தையடைந்து சுவாமியின் கட்டளைபடிச் செய்யவும்

திருவேற்காட்டுப்பிராணம்.

அம்முருகப்பெருமான் கோபக்குறியை நோக்கிப் பயந்து திரும்பிப்போய்க் கண்ணுதலிடத்துக் குழறி, சதா சிவன் சாம்பலியுடனே இடபவாகனமேறிக் கந்தகிரிக்கு எழுந்தருளக் காவகேயர்கண்டு பதிரோடிவந்து வணங்கக் குழந்தையை வெடுத்து மடிமீதிருத்தி அப்பிரமணீச் சிறையினின்றும் விடுவாயாகவென்றவுடனே அப்பிரமணீக்கொணர்ந்து தனது தந்தையின் சந்திரனாந்தி னிறுத்த கறைமிடற்றண்ணல் கருணை கூர்ந்து அவ்வேதனுக்கு வேண்டிய புத்திகளைச் சொல்லி, யனுப்பியபின்புத்திரனை நோக்கிக் குழந்தாய்! நாம் நந்தியை யனுப்பியபோது நம் கட்டளைப்படி நடவாது நஞ்சொல்லிவ மீற்றையாதலின் நீ வேத வணத்திற்குச் சென்று நம்மைப்பூஜனை செய்து வரக்கடவாயெனக் கூறிக் கயிலைக்கெழுந்தருளினர்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் தந்தையின் ஆளுமைப்பீடாகாரம் திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற நிருத்த விச்சையால் கந்தகிரியைவிங்கிப் பூரியின்கண்ணே தென்றிசைநோக்கி அனேகமான சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே செல்லுகையில் சிவகதாசங்கீர்த்தன சிலராய் வந்துகொண்டிருக்கிற வியாக்கிரபாத முனிவர்கண்டு ஆனந்தமடைந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காஞ்செய்து வணங்கி ஆறுமா முகப்பெருமானே! தேவரீர் தாய்தந்தையர்களைப் பிரிந்து தனியே வருதற்குக் காரணமென்னை? எம்போன்ற முனிவர் செய்த புண்ணியமோ? இவ்வுலகஞ்செய்த பாக்கியமோ

வெணக் கூறிவிற்க, முருகக்கடவுள் அம்முனிவரைநோக்கி ஐய ! நமது அருமைத்தாய் தன்வையர் விருப்பத்தின்படி திருவேற்காட்டினைத் தரிசிக்கப் போகின்றேன், அத்தலத்தின் மகிழ்ச்சியை நீயறிந்தவாறுசிறிது சொல்லுதி யென்றவுடன் முனிபுங்கவர் களிப்புற்றுக் காங்கேயச்சடவுளே ! தேவர் சிறியாதது முண்டோ? அடியேனை யொருபொருட்டாக மதித்து தேவர் திருவிளையாட்டாகக் கேட்டமையின் அடியேனாற் கூடிய வரையில் சொல்லுகிறேன் திருச்செவி சாத்தி உருளவேண்டு மெனச்சொல்லத் தொடங்கினர்.

சண்முகப்பெருமானே ! ஒருகாலத்தில் மகாப் பிரளய முண்டாகி உலகபுழுவதுள் சலத்தினால் மூழ்கி விட மறுபடியும் உலகத்தினைச் சிருட்டிக்கக் கருதிப் பரமேஸ்வரானகிய பரமசிவன் வெள்ளத்தினை வற்றச் செய்து வெதங்கியபிரகர்த்தி நீங்கள் போய் ஒருதலத்தில் மாங்களாக முளைக்கக்கடவீரென்றனர். அங்ஙனமேவேதங்கள்ளெல்லாமாகிமுனைத்துச்சேழிச்சன. அவ்வேலமரங்க ளொன்றினடியில்விண்ணவர் பெருமான் சோதிசொருபமானவொருசிவலிங்கமாகவெழுந்தருளினர். அப்போது அவர்வாடபாகத்தில் அருண்மயமான அம்மையார் ஒருவடிவாகிவந்து தன்னையகனைவணங்கி ஐயனே ! நான் செய்யவேண்டிய தொழிலியாதென்னமாகே ! வேதமாவிய வேலவிருட்சத்தின்மீழ் நரமின்று எழுந்தருளியதால் இத்தலத்திற்கு வேற்காடெனப் பெயர்வழங்கும். இத்தலத்திலிருந்துகொண்டு இவ்வலகத்

தினைப் பழையபடி படைப்பாயென்றனர். அம்மையார் அங்ஙனமே செய்வேனெனார் சம்மதித்துத் தனது வலதுகண்ணில் பிரமனையும், இடதுகண்ணில் கிண்டு வினையும், நெற்றிக்கண்ணில் உருத்திரனையும், முகத்தில் அக்கினி, காயத்திரி பிராமணர்முதலியோரையும் தோளில் இத்திரன் கூத்திரியர் முதலியோரையும், துடையில் விசுவதேவர் வைசியர் முதலியோரையும் தாளில் சூத்திரர்முதலிய பலரையும், மயிர்க்கால்கள் தோளும் அகேசகேசாடி உயிர்க்காயமுண்டாக்கி அண்ணலுக்குச் சமீபத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். அங்ஙனமுண்டாய பிரமன்முதலிய பலரும் உயஞ்சோதியாகப் பிரகாசிக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்துநிற்க, அவர்கட்கு வேதங்களை நன்கு போதித்து அவர்களை நோக்கித் தேவர்களே ! முன்னொருபுருத்தில் இவ்வால்யத்தின் தெற்கில் பாசிகதிக்கவாயில் தேவர்களை நலருக்கும் வேதத்தினைச் சொல்லிவைத்தோம் ஆதலால் நமக்கு அத்தியாபகேசனை வொருபெயர் வாய்ந்தது. இத்தீர்த்தக்களையில் அனைகமான சைவமுனி புஷ்வர்கள்வந்து ரோடிபதால் * தேவர்கண்டாமி எனப் பெயருண்டாயது. நாமெந்த வருவெடுப்போமோ அந்தத்தக்காலத்திலதற்கேற்ற வருவெடுக்கும்படி வேதங் கட்டி நாம் வாய்கொடுத்திருந்ததனால், திரிபுரதகன

* இம்மடுவானது ஆலந்திற்ருத்தெற்கே சூத்தாமணிச்சொல்லங்குச் சமீபத்திலுள்ள பாசிகதிக்கலாக்கு வழங்குகிறது. பூர்வத்தில் தனியேயிருந்து பின்பு சதியில் கலந்துவிட்டது.

காலத்தில் இவ்வேதங்கள் நான்கு குதிரையாயின. அருச்சுனன் பொருட்டு வேடவுருவங் கொண்டபோது நாய்களாயின, அர்பலத்தில் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தபாது காற்சிலம்பாயின, பிட்சாடன கோலக் கொண்டகூலத்தக்கெளபினமாயின, இத்தலத்தில் சில ஸிங்கரூபமாய் விளங்க வேமரமாயின இவ்வேதவனத்தில் உங்கலிஷ்டப்படி பூசைசெய்தி னென்றனர்.

பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சிலநாள் பூசித்துச் சிருட்டி முதலிய வாகங்கையடைந்து தங்களுக்கம்மீபாயடைந்தனர். சிலகாலத்திற்குப்பின் அப்சரமாதர்பலர் சிவசாயுச்சியங்கருதி உகைமாதாவாகிய வுமாதேவியைப் பூசித்துச் சிவலிங்கத்துளியிக்குயராயினர். அன்று முதல் இவ்வினிக்கத்திற்குப் பசப் பூமணமுண்டாயது. தேவேந்திரனொருகாலத்தில் கிருத்திராகரணக் கொன்றதனாலுண்டாய பிரமகத்தியினை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தலங்கடோறும் தரிசனஞ் செய்து கொண்டே வருகையில் பூர்வபுண்ணியத்தால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவேற் காட்டினையடைந்து, வேதநீர்த்தத்திற் படிந்து சோதிசொருபரான பெருமானாவணங்கி அங்குத்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த முனிவர்களால் அத்தலத்தின்மீது கிமை முழுவதும் தேர்ந்து சிலகாலமங்குத் தங்கிப் பூசித்துப் பிரமகத்தி நீங்கப்பெற்றுத் தன்னுடையடைந்தனர்.

இவையே யன்றி வேதசன்மனென்னும் பிரமணனொருவனுக்கு ஒரு பத்திராளிருந்தனன், அவன்றத்தை

பிடத்தில் கல்விபயின்று சகலாகலா வல்லவனுமிக் செ
ருக்கடைந்து அனேகபாண முனிவர்களிடஞ் சென்று
அவர்களுடன் குதர்க்கஞ்செய்ய அவர்கள் அவனை
அற்பவாபு ஞடையவனாகக் கடவைப்பெயர் சபித்தனர்
இதனைக் கேவ்விப்பட்ட வேதசன்மர் பயந்து வாழ்ந்து
வருகையில் அச்சிறுவனொருநாள் சமீப்த்துக்கொண்டு
வரும்படி காட்டிற்குச் செல்ல அவன்மீதொரு புனி
பாய்ந்து கொன்றுவிட்டது. இதனைக் கண்ணுற்ற
இடையர்கள் வேதசன்மருக்குச் சொல்ல அவரோடி
யுஞ்சென்று புத்திரன்மேல் கிழந்து புலம்புகையில் ஓ!
பிரமணரே! திருவளர்த்தோங்கும் திருவேற்காட்டில்
சென்று ஒருநிவலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிப்பையேல்
கினது புத்திரனுபிப்பெற் றெழுவன்" என வொரு
அசிரி ஆகாயத்தி லுண்டாயது. கேட்ட பிரமணர்
அப்புத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு வேதவனமடைந்து
அருட்குறி பொன்றினை யெழுந்தருளச் செய்து அந்
ச்சனை செய்து வரலும் அவ்வருட்குறியினின்றும் அம
லன் வெளிவந்து அந்தணனே! உன்புத்திரனைக் கொ
ன்றது புலியன்று முனிவர்சாபமே புலியாக வந்தது
இனியுன் புத்திரனுடன் சுகமாக வாழ்க்கடவையென
வழங்கி மறைந்தருளினர்.

இவை முதலிய பற்பல சரிதங்களை கியாக்வ
முனிவர் கிளம்ப காங்கேயக்கடவுள் கேட்டு மகிழ்ந்து

* இவ்விவங்கம் அயனப் பாக்கத்திலுள்ள எட்டு விலகத்
தொன்று.

முனிவருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் திருவேற்காட்
டினை யடைந்து, வேத தீர்த்தத்திற் படிந்து வேதநுய
க்ளைப் பணிந்து, அவ்வாலயத்திற்குச் சமீபத்தில் ; மா
கத லிங்கமொன் றெழுந்தருளாச்செய்து அதற்குக் காந்
தநுயகரெனத் திருநாமந்தரித்து, கீழ்த்திசையில்
மந்தாகினி தீர்த்தமுண்டாக்கி, மேற்றிசையில் தனது
வேலாயுதத்தினால் ஒரு கூவமுடித்து, அதில் தேவா
மிருதத்தினை நிரப்பி அத்தீர்த்தத்தினைக் கொண்டபெரு
மானுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டி, அருச்சுனை புரிந்து
பலமுறை பணிந்து அக்கோயிலினொருபாங்கரிருந்து
அரியயோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் சாமகண்ட
னைய சிவபெருமான் பெருங்கருணை குடிக்கொண்டிரு
கும் பெருமாட்டி புடனே வெளிவந்து தமதுமகனை
யருகவழத்து மடியிருத்தி யுச்சிமோந்து குழந்தாய் !
நினைக்கு வேண்டுவது யாதென்ன ! தந்தையே இந்த
லிங்கத்தில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து உம்மைப்
புசிப்போர் யாவர்கட்கும் கிருபை செய்காளுவேன்
மும். நானெடுத்த இந்தக்கூவத்தில் ஆடினோர்கள் பிதிர்
திலாத்தில் தருப்பணஞ் செய்தோர்கள், பிதிர் பிண்ட
நெறியினீர்தோர் இவர்கட்குபிதிர்க்ககிணருள் ளடைத்

• இவ்விளக்கம் ஆலயத்தின் உள்பாகாரத்தில் மேற்கே
இருக்கிறது.

• இத்தீர்த்தம் ஆலய கோபுரத்திற்குச் சமீபத்தி லிருக்கிறது

• இக்கிணறு ஆலயத்தின் மேற்கு மதிவாக்குப் பின்னிருக்
கிறது.

திருவேண்டுமெனலும் அங்ஙனமேயாதாக வனககூறி
அம்மையப்பர் மரகதனிங்கத்தின் பறைத்தருளினர்.
கத்தப்பெருமானும் கத்தலிக் கொழந்தருளினர். எவ
ராயினும் சோம்வாரதினம் இக்கிணற்று நீராடி நின்
மலனாகிய சன்முகனை வணங்கின் எத்தகைய பாசிக
ளாயினும் புண்ணியராகவே விளங்குவர்.

ளங்கேயச்சநுக்கம் முற்றிற்று.

பராசரச் சருக்கம்.

சுவபஞ்சாக்கிர காகினர்களே ! விசாகப்பெருமா
னுக்குத் தேவிராஜாதிபதி பட்டஞ் சூட்டுகையில், கத்
தனியென்னும் பகவானது தந்தபாசினத் தேவரகங்
அமிடேதஞ்செய்ய வப்பால் அந்நதியின் மலையினி
ன்றுழிவந்து, பாலாறெனப்பெயர்வாய்த் து, கடவுளர்
தொழும் கங்கைநதிக்கிண்பாதி, தன்னிடத்து முழங்கி
னர்பாருக்கும் தண்ணருங் பாசுக்கும் தன்மையுடை
பதாகி விளங்கியது. இப்புண்ணிய நதி தீரத்தில்,
அனேகாயிரமான தலங்குளிருக்கினும், அவற்றுள்ளொரு
உத்தமத் தலத்தினைப்பற்றிச் சொல்லுவேன் கேட்பி
ராக. ஒருகாலத்தில் அத்திரி, பிருகு, குச்சன் ஆங்
கிரன், வலிட்டன், கௌதமன், காகிபன், என்னுமேழு
முனிவர்களுட இமயமலையி னுச்சிபிரிந்து தவஞ்
செய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்முன்னிலையில்நான்

முக்கடவுள்தோன்றி, நீங்கள் தவம்செய்வதற்கு காரணம் யாது? என்னவரம் வேண்டும்? கேட்பீராகவென, முனிவர்கள்வணங்கி ஐயா! இனிச்சென்மமெடாது வாகுபான வரம் வேண்டுமென்ன பங்கயன் குறுகலகசெய்து பெரியோரே! யானைமுதல் எறும்பிருகச் சொல்லப்பட்ட உயிர்யாவும் புண்ணியத்தினை யடைபவேண்டுமா யின்தரும நியற்றவேண்டும். அஃதிரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும் அதுபசுதருமமெனவுஞ் பதிதருமமெனவுஞ் சொல்லப்படும். பசுதருமமாவது விரதம்பூணல், யாசஞ்செய்தல், குளம்பெட்டல், தண்ணீர்பந்தல் வைக்கல், அன்னதானஞ்செய்தல் முதலியவாம். பதிதருமமாவது ஒரு செங்கல்லும் எள்ளளவு கண்ணாம்பு பெரித்து ஒரு சிவாலயத்தில் பணிசெய்ய கிளைத்தல் முதலிய பல திருப்பணிகள் செய்தல், சிவார்ச்சனை செய்தல், சிவலிங்கந்தாழித்தல், திருவிழாச்செய்தல் முதலியனவாம். இதனினுங் கோடியதிகமானது சிவனடி பார்கட்கு மடங்கட்டிக்கொடுத்து அவர்களை யுபசரித்தல், அதனினுங்கோடிய திகமானது சிவத்தலங்குகில் அடியார்கட்கு ஆகைமுதலிய வளித்தல், இவை யெல்லாவற்றிது முயர்ந்தது திருவேற்காட்டினில் அடியார்கட்கு அன்னமளித்தல், தெய்வகர்யகனுக்குத் திருவிழாச்செய்தல் இதனினுமிக்க தருமங் கிடையாது. ஆகலின் இத்தகைய அருமையான தலத்தில் நீதிர்சென்று உங்கட்கிஷ்டமானதித்தியை யடைபலாமென்றனர். உடனே அவ்வேழு முனிவர்களும் பிரமனிட

த்தில்லிடைபெற்றுத் திருவேற் காட்டினை யடைந்துப்
தாசினி நிர்த்தத்திற் படிந்து வேதநாதன் றிருவடி
யைத் தொழுது பாசிரதிக்களையில் தங்கள் பெயரால்
சிவலிங்கக் தாபித்து வணங்கிவருங்காலையில், வள்ளலா
லெ மங்கலபாகன் பிரத்தியட்சமாகி முனிவர்களே !
வைவர்த்தமணுவந்தாம் வரையில்நீங்கள் தேவபூமியில்
மூனிவர் களாயிருந்து, பின்னர் மீளாகத்தியடையக்கட
வீரெனக்கட்டினையிட்டுக்கொந்தருளினர் அங்ஙனமேயவ
ந்தனும் சிவபெருமான் றிருவருளிற் றினைத்துயர்தனர்.

பின்னொரு காலத்தில், பிரமாலிணுடைய மான
சுபுத்திரனான வசிஷ்டருடன் விசுவாமித்திரர் விமோ
தித்து அவ்வசிஷ்டரால் பலதாம் அவமானமுற்று
அதைத்தீர்த்துக் கொள்வானெண்ணிக் கொண்டிருக்
கையில், அபேயாத்தி மன்னனாகிய சவுதாசனென்னு் மா
சன் ஒருவனத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கை
யில் இரண்டு அரசர்கள் வந்தெதிர்த்தனர். அவ
ர்களில் மூத்தவனைக் கொன்றுவிட இளையவன் மானி
டவேடந்தாங்கி அரசன்முன்வந்து நின்று ஐயா! நான்
அன்னஞ்சமைப்பதில் அளவிலாக் கீர்த்தியுள்ளவனெ
ன்றான். வேர்தன் அவன் வஞ்சகத்தினைத் தெரிந்து
கொள்ளாதவனாகி அவனை யழைத்துக்கொண் டபேயா
த்திற் குவந்து தன்னிடத்திற் சபையற்காரனாயமைத்
துக்கொண்டனன். அரசன் வீட்டில் ஒரு நாள் பிதி
ர்த்தினாம் வரலும் அவ்வரசன் வசிஷ்டரை யழைப்
பித்து விருதுபெய்கித்தனன். அப்போது வஞ்சகவே

டந்தாங்கி வந்திருக்குந் சமையற்காரன் நாமாயிசத்
தீனைச் சமையல்செய்து முனிவனுக்குப் படைத்தனன்
அதனை யுண்டமுனிவன் கோபங்கொண்டு உண்மை
யினை விசாரியாமலே அரசனை அரக்கனாக வாரும்படி
சபித்தனர். அச்சாபத்தினையேற்ற வரசன் இராக்கத
னாகி வனங்கன்றித் திறிந்துகொண்டிருக்கையில் கிசவா
மித்திரர்கண்டு கிருதனை ! நீ சென்று எனதுவிரோதி
யாகிய வசிட்டன் யாகத்தினைப்பறித்து வருவாயென
லும் அவ்வசான் அக்கணமேயடைந்து அவ்யாகசால
யிலிருந்த வசிஷ்டர் புத்திரர்கள் நூறுபேர்களைப் பெ
டுத்து விழுங்கிவிட்டனன். வசிஷ்டர் கண்டு அக்கிளி
யிற்பட்ட புழப்போற்றுடித்து ஒன்றுத்தோன்றாதவ
ராகி உயிரைநீக்கிக் கொள்ளக் கருதிச் சுவணமலை
நீதேறிக் கீழே விழுந்தனர். அப்போது முனிவாருக்
குத் துன்பம் வாராதபடி பூநீதேவிகளாங்கிக் கீழேவிட்ட
னன். இவியென்ன செய்வதென வசிஷ்டர்புலம்பத்
தனதுபுத்திரர் மனைவிமார்களுந் துக்கிக்க, மூத்த புத்
திரானாகிய சத்தியின் மனைவியையேரோக்கிஅம்ம ! வயிற்றி
லடித்துக் கொள்ளாதே நின்வயிற்றிலுள் கருப்பஞ்
சின்னமாய் விடுமென முனிவர் தேறுதல் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கையில், அவன் வயிற்றிலிருந்து ஒரு பெ
ருஞ்ஞாலினைக்கேட்டு யாருங்கலங்கிக்கொண்டிருக்கும்
போது, நாராயணமூர்த்தி பிரத்தியட்சயாகி வசிஷ்
டனே ! அக்குரல் உனது மகன் சத்தியென்பவன் யினை
வியின் வயிற்றிலுள்ளபுத்திரனுடையது, அவன்கருண

நீதியாகிய கண்ணுதற்பெருமானிடத்தில் மிகுந்த அவ்
பனாய் எனக்குச்சமானமானவனாக விளங்குவனெனச்
சொல்லி விண்ணோகினர், சிலராளிற் கொல்லாம வசிஷ்ட
னுக்குப் பெளத்திரன் பிறந்தனன். அக்காலத்தில்
அசுரநீரி லிறத்தமழை பொழிந்தது அக்குழந்தைக்
குச் சாதகரும முதலிய முடித்துப் பராசரனெனப் பெ
யர்வைத்து வளர்த்து வந்தனர். ஒருநாள் அச்சிறு
வன் தாய்மடியிலிருக்கையில் அவன் முகத்தினைக் கா
க்கி அம்ம! கீமாங்கலிய மிழந்திருப்பதற்குக் காரண
மியாதெனக்கேட்டு, நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லா
முணர்ந்து முனிந்து இவ்வுலகத்தினை விப்போதே வெ
ரித்து விடுவேனென வசிஷ்டர்கண்டு அப்பா குழங்
தாய்! அசுரர் கொடுமைக்கு உலகமென்னசெய்யும்.
நீ, திவ்வியதேஜோருபமாய்ச் சிவபெருமான் திருக்
கோயில் கொண்டிருக்கும் திருவேற்காட்டினை யடை
வாயாக. அத்தலத்தில் நானும் எனைப்போன்ற பல
முனிவர்களும் தவமியற்றிப் பலசித்திகளை யடைந்
தோம். சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், தேவர்பவர் அத்த
லத்தினைவிட்டு என்றுயிரியாதுவாழ்வரென்றனர். கே
ட்டபராசர் அக்கணமே தன்பாட்டனாரிடம் விடைபெ
ற்றுத் திருவேற்காட்டினையடைந்து வேலாயுததீர்த்தத்
தில்புத்தகார்தகராயகினைப்பூசித்து அதற்குவடபாலில்
கண்டபயரால் * பராசரனைக்கொன்றுதீர்த்து

* இவ்விஷயம் பழையதின் வெளிப்பாட்டில் உடக்கே
இருக்கிறது.

“ஆரணமுடிவாய்நின்ற வையனேசரணந்துய
பேருணர்வாகிடீடும் பிஞ்ஞகாசரணநாள்வாய்
வாரணவுரிவைபோர்த்து மன்னுயிர்க்குயிராய்வரமும்
நூனாசரணமெர்தாய் புண்ணியசரணம்மால்”

எனத்தோத் தரித்துநிற்க, காமதகனனான கண்
னுதல் கண்முன்வந்தாழகிவி நீயொரு அரசக்கதயாச
மொன்று வளர்த்து மொது எண்ணத்தினைப் பூர்த்தி
செய்து கொள்ளக் காராய், உனது தந்தை தன்
சுரபிமாருடன் என்னை முழந்திருத்தலை நோக்குவாய்
அவர்பாரும் கண்முத்திடைந்தனர். நீயுண்டாக்கிய
இவ்வினிகைத்தினைப் புகிற்போர் எக்காலத்தினும்பகை
வரின்றி வாழக்கடவொனக் கூறி பெழுந்தருளினர்.
பாசுகர் அங்ஙனமேமாகம்வளர்த்தி அரசாசனவரைபு
காசஞ்செய்து தனது விரதத்தினை முடித்து ஆனந்தம்
கொண்டு தன்னிருப்பிடஞ் சேர்த்து சிவபக்த கிரோ
மணிபாய் வாழ்ந்துவந்தவர்.

பாச்சரக்கருக்க முத்திய.

திருவாழிச்சருக்கம்.

தவனநீறணிந்த தன்னுளி யுடைமேயோடு பூருவ
காலத்தன்னிற் புதுபூவுபூரக்கிரம சாபியாய் வரமுக்க
பிவாரு அரசாசனிமீத்தமாக வின்துவானவர் கருடனின்
மேலேறி வந்து அனேகமாயிரமான அம்புகளைச் சைவ

முனிவராகியத்தீசியின்மீது லேபுதலும் அவையனைத்து
மம்முனிவர் மீதிற்பட்டுத் தூசாயினவுடன் அதிககோ
பமுண்டு, அனேகமாயிரமான அசுரர்களை அரைநொ
டியில் அதஞ்செய்யத்தக்கக் கோடிநூலாய் பிரகாச
மான் தன்ன சக்கராயுதத்தினை முனிவர்மீது எயினர்
அது முனிவர் திருமேனியிற் பட்டுக் கூர்மயங்கிக் குப்
புறக்கீழேகீழுந்தது. இதைக் கண்ணுற்ற நாரணன்
மிக்க விசனமடைந்து புத்தக்களத்தி னின்றுத் திரும்
பிப் பாசகிறயிற்சார்ந்து இரவும்பகலுந் தக்கமுற்றுச்
சமீபத்திலிருந்த தேவர்களை நோக்கி ஐயன்மீர்! இது
காறு மென்னிடத்திலிருந்த சக்கர மொழிந்தது.
கொம்பில்லா மாடுபோலாயினேன். இனிவேறொரு
சக்கரம் அடைவதற்கு ஒரு குழ்ச்சி தேரன்றுகிறது.
அஃதென்னவெனில்? முந்தியொருகாலத்தில் சூலந்த
ராகூரன் பொருட்டு உண்டாக்கி அவனை யழித்த சுத
ரிசன மென்னுஞ் சக்கரமொன்று, அகண்ட சச்சிதா
னந்த கனிபூதனாகிய நமது ஆண்டவன் சிவபெருமா
னிடத் திருக்கிறது. நானவரைப் பூசித்தவணங்கின்
கருணாசாலியாகிய கண்ணுதல் கருணைசெய் தனிப்பர்,
அப்பெருமானை யேபத்தியன்றே அனேகர் தாங்கள்
யிரும்பிய வரங்களைபெல்லாம் பெற்றார். நான் வைகு
ண்டம்பெற்று வாழ்வதும் அவர் கடைக்கணிப்பா
லன்றே. அப்பெருமா னிச்சையின்றி யொரு அணு
வுமசையாது. என்போன் றார்கட்டுச் சிறிதஞ்செய
வில்லை. நானிவ்வுலகத்தினைக் காத்துவருதலும் அவ

ரணுகிரகத்தினால் அல்லவோ? அவர்பாட்சென்று நம்
மெண்ணத்தினைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளலாம், அதற்
குறியதலம் அகிலலோகபூஷணமாய் விளங்குந் திரு
வேற்காடேயாம். வய்மின் நாரெல்லோருஞ் செல்
வோமெனயாவனையு மழைத்துக்கொண்டு வேதவன
மடைந்து, தான் பன்றியாய்ப் பலாதுகந் தேடியுங்
காணாத பவனமால்வரை போன்ற வெம்மாலை முனி
வர்கள் ஓராயிரஞ் சதுர்புகம் பூசித்த வுத்தபனைத் தரி
சித்துப் பரவசமடைந்து உருத்திராக்கமலை பூண்டு,
கரியாலைமீது வெண்மையானமேகம் படித்ததுபோல்
தன்மேனி முழுவதும் விபூதி தூளனஞ்செய்து கொ
ண்டு வாபுதிசையில் சிவலிங்கம் தாபித்துத்தேவர்கள்
சமீபத்திலிருந்து வேண்டிய வபகரணங்களை எடுத்துக்
கொடுக்கச் சோட சோபசாரத்தூடன், சிவசகஸ்
திர மந்திரமுச்சரித்துப் பூசித்துப் பின் வேதநாயக
னாகிய சிவலிங்கப்பெருமான் நிருவடியில் ஆயிரந் தாம
ரை மலர்களைக்கொண்டு மலரொன்றினுக்கு மந்திர
மொன்றுசொல்லி யருச்சினை செய்து வருடாகயில் சிவ
பெருமான் அவ்விண்டுவின் அன்றினை யாவருக்குந்
தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவ்வாயிரமலரினொன்றினை
மறைக்க,வொரு மந்திரத்திற்கு ஒரு புட்பங்காணாதவ
னாகியபுடனே தாமரை மலரைப்போன்ற தன் கண்
னொன்றினைப்பிடுங்கி யருச்சினை புரிந்தவுடன், உபாச
காயன் வெளிவா வின்புறமார்த்தி தன்னைமறந்து கரு

* இச்சிவலிங்கம் எண்ணபாணியத்தி லிருக்கிறது.

திருவேற்காட்டுப்பிராணம்.

நாடிக் கிழேபலதாம் வீழ்த்தெழுந்து நெஞ்சருகி நன்
றுவணங்கி.

“போக்குவர விரண்டுமில்லாப் பூரணகாரண சா
ணம் புவனமெல்லா, யாச்சியளித்தழித்தடைகின்றோடுக்
கியருள் புரிந்தகலா வலமதிதன்னை, சோக்கி யொடுங்
கிய உலகந்தனை மீளப்படாததனுக்க ணுகர்ச்சியாலுக்,
நாக்கியவற்றினுக் கியன்றதனு கரணமாகிஞ்ஞ மெக்
தாய் சரணமாமால்.”

எனக் தோத்தரித்து எந்தையே! இன்று என்
சொன்னிதைத் தேவரீர் சரணத்தில் அருச்சனை செய்
ததனால் இன்றுமுத லடியெனுக்குக் கண்ணன்
என்னும் பெயர்வழங்கி வருவதாக. இத்தலத்தினைக்
கண்ணபாகையென யாருமழைக்கக் கடவர்கனக்கெ
ட்டுக்கொள்ள அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கருனை செ
ய்து, அருமையான சக்கரமாகித்து அந்தந்ததான மா
ரினார். அவ்விண்டுவுடன் வந்தவர்களுள் ஆதிசேடன்
திருவேற் காட்டினடந்த மகிளாகளைக் கண்டு வியப்ப
டைந்து தனது குலமாகிய பாம்புகள் இத்தலத்தி லொ
ருவரையும் கடிக்கப்படாதென்றும் ஒருக்கால் யாவ
ராகிலு மிதிக்க அத்துன்பஞ் சகியாது கடித்தாலும்
ஒஷமேறக் கூடாதென்றுங் கூறி விண்டுவுட னேகி
னன். இவ்வின்றி பூசுத்த லிங்கத்தினை வணங்கும்பொ
ருட்டு இத்தலத்திலொருதினந்தங்கினைபேர் அவர்பகசெ
ன்மங்கனிற்சொந்த பாவமனைத்துமொழியப்பெறுவர்.

திருவாழ்க்கருக்கறநீர்ப்பு.

அநத்தியசாரருக்கம்.

சிவபக்த சிரோரணிகளே ! பிரமபுத்திரராகிய
 காரதமுனிவரொருநான் இயமமலையினிடத்துள்ளவராம்
 வல்ல வெமதுசிவபெருமான் பிருமணவைபலத்தினைத்
 தரிசிக்கும் பொருட்டு ஆகாயவழியே செவ்வகையில்
 கிடக்கிரியானதொரு மானிடவடிவங்கொண் டெதர்
 வந்து வணங்கி யுபசாரஞ் செய்து, முனிவர் மலையில்
 கோக்கி, கிந்தையே! தேவர்கள் பலருமுள்ள புகழ்
 தரைக்க வென்மனம் புழங்குகின்றது. சிவனக்குப்
 பாலகையாக உபசாரஞ் செய்ததமையின், அநத யுன்
 னிடத்திற் செவ்வாமற்போக மனமில்ல அநதவது
 பகபதியாகிய பரமேச்சுரன் பரதேவருடன் தன்
 விடத்தினிருந்து கொண்டிருத்தன்னுண், சூரியசர்
 திரர்முதலிய கிரகங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வருதலி
 ன்றும், தனக்குமேலுயரமான மல்லொன்று மில்லை
 யென்பொன்மலையானது இறுமாப்படைந்திருக்கிறது.
 தேவர்கள் பலரு மதனியே புகழ்கின்றார்கள். இதற்
 கேற்ற பரிசாரத்தினை நீதேடிக்கொள்வாயெனக்கூறித்
 தன்வழியே யேகினர். இதைக்கேட்ட கிந்தியமலை
 பொன்மலையே பொருமை கொண்டு ஆகாயமுகட்டு
 வளையிலூயர்ந்து சூரியசந்திரர்கள் விண்ணிற் சஞ்சரி
 க்கவொட்டாதபடி தடுத்தான்றது. இதனாலகத்
 திற் பகசிரகிள்ளாமற் போகவும், எக்காசியங்களு நீக
 ழ்தற் கேலாமற் போய் விட்டது இதனைக்கண்ட
 தேவர்கள் இந்திரனிடம் போய் முகதயமிட அவர்

பிரமாவிடத்திற் சென்று கூற, அவர் ஆலோசித்து உடனே கண்ணுதலெழுந்தருளியிருக்கும் காசித்தலத்திற்குச் சென்று, அருந்தவமுனியாகிய அகத்தியரைக் கண்டு, தபோதனரே ! நீருடனே தென்றிசைசைபரடி விர்தியமலையின் செருக்கினை யடைக்கிவரக் கடவா பென்ன, முனிவர், நான்முகத்தேவே ! முத்திக்கேது வாகிய இக்காசித்தலத்தினை யெங்ஙனம் பிரிவேன் ? கிசுவேசர்தரிசனமின்றி யெங்ஙனமுய்வேன் ? எனச் சொல்லித் துன்பமுற, பிரமன், குறுமுனியே ! அஞ்சற்க ! இப்போது நீசெய்யப்போகுவ காரியம் விண்ணுலகத்தினுக்கும், மண்ணுலகத்தினுக்கு முபகாரமாகும். அன்றியுந் தென்றேயத்தில் வடமறைக்கா டென்னுந் திருவேற்காடுண்டு. அது இக்காசிவினுமேம்பட்டது. அங்கெழுந்தருளியிருக்கு நிகமேசு ! பெருமானிடத்து, தேனிணுமிக்கத் தித்திப்பாகிய தமிழருமையினைபுந் தெரிந்து கொள்ளலாமெனச் சொன்னவுடன், அகத்தியரானந்தங்கொண்டு பிரமனிடத்து விடையேற்றுத் தென்றிசைநோக்கி வரக்கண்ட விர்தியமலை ஓ ! ஓ ! இம்முனிவரொழுகடலை யேப்பாபிட்டவரெவப் பயந்து தன்வடிவத்தினைக் குறுகிக்கொண்டு எதிரிநின்று பலமுகமன்கூற, முனிவர் ஏ மலையே ! நான் தேவதாசனமஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தென்றேயம் போகிறேன் திரும்பிவருமளவும் நீ யிங்ஙனமே யிருக்கக் கடவையெனத் தனது உள் ளங்கையினை அதன் முடிமேல் வைத்துப் பாதாளம்

வரையி ஸ்முத்தியிட்டுத் திருவேர்காட்டினையடைந்து,
மந்தாகினிதீர்த்தம் படிந்து, விபூதி உருத்திராக்கம்
பூண்டு, பிதிர்த்தரூப்பணஞ் செய்து வேலமரத்தடியி
லிருக்கும் விமலனைப்பணிந்து, ஈசானதிகையில் தன்
பெயரால் * அகத்தியலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப்பின்னர்
வேதநாயகனைநோக்கி,

“அய்யிருபுயத்தபோற்றி யாறணிசுடிலபோற்றி
செய்தவழ்சூருமென்கூத்த னேரிழைபாகபோற்றி
மொய்யுலனடக்கிவீங்கா மும்மலங்கடத்தோர்க்கென்றுஞ்
செய்யபங்கயத்தாணவ்ருஞ் செல்வனேபோற்றிபோற்றி.”

எனத் துதித்தமாத்நிரத்து, உமாமகேச்சரன்.
மூர்த்தியாய் முன்னெழுந்தருள், அகத்தியர் ஈவந்தா
ங்கழாகப் பணிந்தெழுந்து அரகரசங்கரசதாசிவா !
எனது குலத்தில் பிறந்தவர் யாரும் சிவசம்போ என
மொழியினை நிமிடமேனா மறவாதிருத்தல் வேண்டும்.
விபூதி உருத்திராக்கத்தினை பெக்காலத்துர் தேகத்
தினைகிட்டு நீங்காதபடி தரித்திருக்கவேண்டும். சிவ
பெருமானை நினைபாதபுத்திரன் எனதுகுலத்திற்பிறவா
திருக்கவேண்டும். ஒருக்கால் பிறந்து கிட்டால் உட
னே பிறக்கவேண்டும். அனாதியே தென்றேயத்தில்
நிலைத்துள்ள தமிழ் மொழியினை நான் மேலுமேலும்
வுளர்த்தல் வேண்டும், வடமொழிவேதம்போலத் தெ
ன்மொழிவேதமும்நிலைபெரவேண்டும். தமிழில் மந்தி

* இவ்விலிங்கம் அயனம் பாக்கத்திலுள்ள எட்டுலிங்கங்களி
லொன்று.

சம் செயிப்போர்க்கெல்லார் தண்ணநுந் காக்கவே
ண்டுமென வேண்டிக்கொண்ட மாத் தீர்த்து அங்ஙன
மேயாகுகவெனவருளிச்செய்தர் தத்தானமாயினர்.

அநுந்தவத்து அகத்தியமுனிவர் அழகிய திரு
வேற்காட்டி லமர்ந்திருக்கையில், இராமகிருஷ்ண
த்தே எல்லாம் வல்லபாசிவாமிரெயுவிற்றூத் திருநாளை
மகோற்சவமெனத் தேவர்களும், முனிவர்களும் கொள்
வதனைக் கேள்விபுற்றுத் தானுமங்குப்போய்ந் தோர்
தனர். உலகத்தினிடத்துள்ள அனைவருமேககால்க்கை
இராமகிருஷ்ணரில் யடைந்தவுடன் வாழ்க்கை நாமற்கு
தென்றிசையுயரத் தேவர்கள் கண்டு பயந்து திரிபு
பகனாகிய சிவபெருமானிடத்தி முறைவிடர் கலாந்
கருணைகூர்ந்து, சிவராஜ்யேயாகச் சொல்லாகிய அகத்
தியமுனிவரை யழைத்து, முனிவரே ! உலகங் கீழ்போ
ளாகிறது இது சமமாக வேண்டியாயின் நானே தென்
ந்கைக்குந் போதல் வேண்டும். எனக்குச் சமன
மானவன் யன்றி வேறில்லை. சேய்ப்போதே பொதிய
மக்களுக்குச்சென்று ஸ்ரீயினைச் சமமாக்கக் கடவாயென்
றனர். அகத்தியர்கேட்டு அதிக வியாகூலமடைந்து,
அப்பனை ! இத்தனைக் கோடானுகோடி உயிர்கள் தே
வரீர் திருக்கல்யாண சுந்தரத்தினைத் தரிசித்து, ஆனந்
தங்கொள்ள பாசியாகிய நானொருவன்மாத்திரம் கா
ணாதிருக்கும்படிநேரிடவேண்டுமோவென்ன, கலாமி!
முனிவனாய்பார்த்து கூன்பி வியசனப்படவேண்டாம்
உனக்கு மிகப்பரியமாகிய திருவேற்காட்டில் உயக்கு

பாது திருக்கல்யாணக்கோலத் தரிசனங்ராட்டி. அக்
கோலத்துடன் அத்தலத்தி லெந்நாளுமெழுந்தருளி
பங்குனிமாதத்தோறும் திருக்கல்யாண பகோர்ச்சவங்
கொண்டருளுவோமென்றனர். கேட்ட சூர்ப்பழனிவர்
ஆனந்தங்கொண்டு விடைபெற்றுப் பொதிகைமலைவ
யடைந்து பூமிவயச் சபமாகிறுத்தினர். பின்னர் திரி
நேத்திரதாரியாகிய சுவாமியானவர் இப்பயலையினிட
த்து அவங்கரித்துள்ள ஒருமணவரையிலிட்டிருந்த ஆந்
திராசீவபீடிசைக்குச் சமீபித்தவுடன், பேண்பால் கொ
ணர்க்கு திருவடியினை யடைந்ததுடைத்து அருச்சுனை
யொத்தவுடன் பீடத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்தனர்.
பிரபாதிதேவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனத்தி
லிருந்தனர், அச்சபயத்தில் அகிலலோகங்கட்குந்தா
யாகிய பார்வதியம்பையாருக்கு பஞ்சனகீராட்டி காம்
போக்கி, கூந்தல்கோதி, மலரணிந்து, பட்டாடைபு
த்தி, கண்ணிற்கஞ்சனத்தீட்டி, காதிந்நெடுசேர்த்து,
சட்டிக்கட்டி, பற்பலகலன்களைத்தரித்து, இலட்சம்
பக்கத்திலடப்ப மேந்த, அரம்பை சாமரையிட்ட,
சத்தகன்னியர் சிலிகைதாங்க, மணப்பந்தரி லெழுந்
தருளச்செய்து சுவாமிக்குச் சமீபத்தி னுட்காரச்செய்
தனர். பேண சாந்தம், தூபம், மஞ்சளம், மலர்கொ
ணர்க்கு பெருமான் திருவடியினை கிளக்கிப் பேரத்நி
யருச்சுணைபுரிந்து ஒருபுறநிற்க, சதுர்முகன்சடங்கினைக்
கொயப்படி நிறைவேற்ற, பலவாத்தியமுழங்க, மாதர்
நடனஞ்செய்ய, பங்கா மெங்கனாமுழங்க, பார்வதி

யார் திருக்கரத்தினைப் பரமசிவன் திருக்கரத்திற்சேர்
த்து, இப்பெண் மணியினைத் தேவரீருக்கு அளித்தன
மென மலையமன்னன் சொல்லினர். அப்போது அம
ரர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அர! அரவென யாநு
மாரவாரித்தனர். உடனே சிவபெருமான் தேவியுட
னே இடபவாகனமேறிப்பிரமாதியர்குழு, வேதபாரா
யணம் கீம்ம, பல்லாண்டு பலர்பாட, திருவேற்காட்
டில் வந்திறங்கி கல்யாணசுந்தரராய் விளங்கினர், தேவ
மாதர் தட்டினையேந்தி ஆலாத்தி சுழற்றினர். கிண்ண
வர்கள் ஆரவாரித்தனர் அக்கணமே பொதியமலையி
னின்றும் அகத்தியர்வந்து வணங்கித் தரிசித்து ஆடிப்
பாடிப் பலவாறு தேரத்தரித்து இக்கோலத்துடனே
எந்நாலும் இத்தலத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கும்படி
வேண்டிக்கொண்டு கிடைபெற்றுப் பொதியமலக்குச்
சென்றுசிரதிதினம் வந்து ஒருமுகூர்த்தநேரங் தங்கிப்
போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அகந்தியச்சுருக்கமுற்றிற்று.

ப ர சு ர ர ம ச் ச ரு க் க ம் .

சிவஞானத்தபோதனர்களே! பிரபலவைதிகசிகா
மணியாகிய பிருகுமுனிவர் கொடுத்த சாபத்தினால்
விண்டிழர்த்தி யானவர் செமதக்கினிக்கும் அவர்புனை
விவிரேணுகைக்கும்புத்திரானுப்பிறந்த பரகாராயர் ஒரு
காலத்தில் அவர்தந்தையின் கட்டளையின்படி தாயின்

நிலையின யறுத்துத்தள்ளி வாழ்ந்து வருகையில், செம
தக்கினி காட்டி நஞ்சென்று தவஞ்செய்ய அவர் தலை
யைக் கார்த்தவீரியார்ச்சனன் அறுத்தெரிந்தனன். இத்
னைக் கேள்வியுற்ற பரசுராமர் கோபங்கொண்டு அரசர்
குலங்களை யெல்லா நாசஞ்செய்யவேண்டுமெனக்கருதி
புகழோங்கிய * பூதேஸ்வரத்தலத்திற்கு ஈசானதிசை
ரில் தெய்வமணங்கமழு நந்தவனஞ்சூழ்ந்த திருவேற்
காட்டினையடைந்து, மந்தாகினி நீர்த்தத்தில் மூழ்கி,
விபூதி உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, வேலமரத்து மூலத்தி
லெழுந்தருளும் விமலனாகிய சிவபெருமானை வணங்கி
கிழக்குத்திசையில் வானியொன்வெடுத்து, மேற்றிசை
யிற் கோயிலொன்றுண்டாக்கி அதில் தன் பெயரால்
ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்து மலரிட்டருச்சனை புரிந்து பல
நாளி் தவசெய்துகொண்டிருந்தனர். ஒருநாள் காலை
வெழுந்துநித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, பாலிந
திக்கரையில் சந்தியாவந்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கை
யில், திருவேற்காட்டுநாதர் மனைவியுடனும், புத்தி
ரர்களுடனும் பஞ்சமர் வேடந்தாங்கி மாமிசத்தினை
பேயந்திக்கொண்டு குறுந்தடிபிடித்துச் சமீபத்தில் வந்
தனர். தவசிகண்டு கைச்சாடையா எப்பறத்தே யொ
துங்கிப் பேரம்படி சாடைகாட்டினர். அச்சாடை
யினைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர் போலச்சுவாமி சமீபத்
தில்வந்துவிட்டனர். மாமிசத்தினைத்தின்னும் அடிபாவி!
பாவி! கிட்டவாராதே! வராதேயென்று பரசுராமர் சொ

* பூலுருத்தவல்லிக்கு லேருருபெயர் பூதேஸ்வரம்.

ல்லிக்கொண்டிருக்கையில், காய்கள் மேலேவந்து வீழ்ந்து கடிக்கவாய்ப்பித்தன, இரண்டு பஞ்சமப்பிள்ளைகளும் இரண்டிகரங்களைப் பிடித்துக்கொள்ள நேருங் கினர். அப்போது அம்மையார், யோர்ச்சந்தையாசியா? வைதிகனா? சாற்றமென்றனர். நான்யாவனுமீனுமா ருக. நீங்கவென்னைத்திண்ட வேண்டாம், தோஷம் வருமென்று பரசராமன் சொன்னவுடன் தோடபுனக் கா? எங்கட்காவரும், நீயிராமனா? வேறுசாதியா? உன்னைப்பார்த்தால் எங்கள் குலத்தவனைப்போற் காணப்படுகிறுமென்று சுவாமி சொன்னவுடன், ஏபன், மரே! நான் சமதக்கினிமுனிவர்புத்திரன் அத்தகைய என்னை யங்கள் குலமென்ன விருமாப்பாடன் போகிறுமெனப் பரசராமன் கூற, அடாதவசீ! சமதக்கினி மகனெனச் சொன்னதினாலேயே எனக்குப் பற்றக்கா னாகிவிட்டாய், உன் தாய் இரேனுமை என்மனைவிபி டத்தி வதிகப்பிரியமாக விருந்தவனென்று சுவாமி சொ ல்லவும், பரசராமன்கேட்டு மனங்கொதித்து அடா சண்டாளா! நீ யென்னசொன்னாய் நின்னாவ யறுப் பேபென்றனர். அப்போது சுவாமி இராமனைநோக்கி நீ தாயைக்கொன்றவன், சுற்றத்தாரைத் தூஷித்தவனா யடனே தண்டிக்கவேண்டும். என்னைவத யன்னை சிவனே தண்டிப்பன் என்றுகூறி காய்களை யடிவேற்றி ஓட்டினாலெறிய அதனைத் தண்டினு லிராமன் நடுத்துக் கொண்டு சுவாமியினையும் புத்திரர்க்களையும் நன்றாகப் புடைத்தனர். சுவாமிகுரு கோபமிகுந்து நகர்க்கைக்

கடிக்கச்செய்து பிள்ளைகளைவிட்டு ஸாண்டுகா ஸாண்டுகா
யும் பிடிக்கச்செய்தவுடன் கோபமுண்டாகி யரு
மல்லுயுத்தஞ்செய்ய வார்பித்து யருச்செய்து
தூக்கி மேலேயெறிந்து, ஒருவனையொருவர் மேர்தி
யடித்துக் கொண்டிருக்கையில், சுவாமியா சுவாமி
யைப்பார்த்துக் கண்டடைகாட்டிக் கோபஞ்செய்ய
வேண்டாம் பரசுராமனொருக்கா ஸிறந்துவிட நேரிடு
மென்று குறிப்பிக்க, சுவாமி மெல்லமெல்லப்பூட்டி
மெதுவாயடிக்க முனிவன்பயந்து நாமின்னு இவனா
ஸிறந்து கிடையாமென வெண்ணிச் சுவாமியின் மார்பி
லோங்கி யொருகுத்துவிட்டனர். சுவாமி கோபித்துக்
கொண்டவர்போனடித்து அவனைப்பிடித்துச் சிறிது
பிசைந்து உருண்டையாக்கிக் காலாற்றுக்கி யாகா
யத்திலெரிந்தனர். பரசுராமர் நெடுஞ்ஞாஞ்சென்று
பூமியில்விழச் சிறுவரிருவரும் கைகொட்டிச் சிரித்
தனர். நாய்கள் மேலேவிழ்ந்து கவ்கின. மூர்ச்சை
யாகவிழ்ந்த அவர் முகத்தில் தென்றற்காற்று வீசிய
வுடன் சிறிது தெளிந்து மனதி லிந்தப்பிரகார மென்
னுவாராயினர். அத்தோ! என்ன அல்லலுற்றேன்.
என்ன அவமானமடைந்தேன். உயர் குலத்திற் பிறந்
தேன். நல்லநெறியினை யனுட்டித்தேன். தந்தையிடம்
வேதங்களையெல்லா முணர்ந்தேன். உலகமேசத் தா
கையுக்கொன்றேன். தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த என்
றந்தையை யொருவன் கொல்லப் பார்த்திருந்தேன்.
இப்போது இப்பஞ்சமனா ஷடியுண்டு மூர்ச்சையடைந்

தேன். இத்தகையவெனக்கு உயிர் நீங்குகாலம். வர
வில்லையே. என் சென்மழு மொருசென்மமோ ! சிவ
னைச் சிந்திப்பவருக்கு இத்தகைய அபாயம்வரலாமோ
அடியார்கட்குத் துன்பம் வராதென்று சொல்வது
பொய்த்துப் போச்சோ ? பிறனித்தன்பத்தினை யொ
ழித்தலால் உருத்திர னெனவும், சுகத்தினை யண்டாக்
குதலால்சம்புவெனவும், நன்வாயைச் செய்தலால்சங்கர
னெனவும் பெயர்வாய்க் திருக்கின்றமை இப்பாகியி
னிடத்தில் முன்னினையால் பிடியோசன மில்லாமற்
போய்விட்டதோ? ஆயினும் எத்தகையதுன்பம் வரீ
னும் அப்பெருமான் றிருவடிமலர்களை யொருபொது
மறவேன். திருவேற்காட்டு காதலையே தியானஞ்செய்
வேனெனச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், பரிபூரண
னான பரமசிவம் பார்வதியுடன்இருருமாரருஞ்சூழ்வெ
திர்வந்து பரசுராமனைக் கையாலெடுத்து மன்மதவடி
வாக்கி அன்ப ! நினக்கு வேண்டும் வாய்யந்தென?
ஐயனே ! ஆராலுமறிதற்கரிய நின்றிருவடியை யின்று
நான் காணப்பெற்றேன். அடியேனை யொருபொருட்
டாய் மதித்து கானத்தில் வந்து காட்சிதந்தீர் என்
புண்ணியமே புண்ணியம். நான் தெரியாது செய்த
பிழையினைத்து மன்னித்தருளவேண்டும். என்றதை
வையக்கொன்ற கார்த்தவிரியார்ச்சுன னிருபத்தொரு
தினமுறைவரையில் நாசஞ்செய்து அவர்களிரத்தத்தில்
நான் தருப்பிணஞ் செய்தல் வேண்டும். நான் பூசித்த
இந்திர பாகர்மலிகத்தினைத் தரிசித்தவர்கள் புத்ர

பெளத்திரநுடனே வாழ்த்து மோட்ட மடையவேண்
மும். நானெடுத்த தீர்க்கத்தில் அமாவாசைதினம்
மூழ்கினோர் மிகுந்த செல்வத்தினை மடையவேண்டு
மென்றனர். ஆண்டவன் அங்ஙனமே யாதற்கவெனக்
கூறிச்சிவலிங்கத்தி லார்ந்த நுளினர்.

பாகராமச்சருக்க முற்றிற்று.

அடிமுடி தேடிய சருக்கம்.

சிவாக்கிரயோகர்கள் ! பண்டைய காலத்தில்
சிற்சில முனிவர்கள் தங்களுக்குண்டாகும் சன்மத்
தினை யொழித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பிரமனை
நோக்கி கெடுங்காமற் தவம்புரிந்தனர். பங்கையன்
வெளிப்பாட்டு முனிவர்களே ! நீங்கள் கொண்ட வெண்
ணமிக வரியது. அது உங்கட்குச் சித்திக்க'வண்டும்
னால் அழியாத புகழினைப் பெற்றீர். அங்கு மறைக்காட்
டினையடைந்து, மாதொருபகளை மாரிட்டருச்சனை
புரிதல் வேண்டுமென்றனர். அம்மொழிகேட்ட முனி
புங்கவர்கள் பூவைமாநகரினுக்கு வடகிழக்கிலுள்ள
திருவேற்காட்டினை யடைந்து, வேததீர்த்தம் படிந்து
விழுதியுருத்திராக்கம் பூண்டு, விதனிதமானமலர்களைக்
கொண்டு வேதநாயகனை யருச்சித்துப்போற்றி, கார்த்
நாயகனுக்குச் சமீபத்தில் வடக்குத்திக்கில் ஒரு சிவலி

பூவையென்பது புகிருந்தல்லி.

ங்கமெழுந்தருள் செய்து வணங்கிப் பல்வாமேற்று
மறப்பயமின்றி வாழ்த்தனர். கவேத எண்பவன்
அதற்கருகிலொரு சிவலிங்கத்தினைத் தாடித்து நமன்
பயமின்றியிருத்தனன். மரக்கண்டேய முனிவரும்
இவ்விடத்துச் சிவலிங்க பூசைசெய்து காலன்றுன்பத்
தினைக்கடந்தனர். சாலங்காயெண்பவனுடைய பவு
த்திரனிறந்துவிட அச்சிறுவன் றந்தை இத்தபத்துப்
பூசித்து மறுபடியும் தன் புத்திரனுக்கு உயிர்வரும்படி
செய்து கொண்டனன். இன்னம்பலோடு சிவ்விடம்
பூசித்துத் தீர்க்காயிற்று என்று வாழ்த்தார்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் சலாபிசானய முண்டாவி
உலகாணத்து முழுகிவிட்டது. சத்தியலோகத்திலுள்ள
சதுர்முகப் பிரமாவானவர் மறுபடியும் பூமியினைப்
பழையபடி சிருஷ்டிக்க வேண்டுமெனக்கருதித்தன்னுல
கத்தினின்று மெழும்பி பெங்குள் கற்றி வருகையில்
திருப்பாற்கடலில் அதிசேடன் பீது தூங்கிக்கொண்
டிருக்கும் திருமாலினைக்கண்டு அவரை நித்திரையினி
ன்று மெழும்பி கீயார்? எனக்கேட்டனர். அவர்
நான் கிண்டு, உன்றந்தை, உலகத்தினை இரட்சித்து
வருபவரென்றனர். பிரமாதேட்டு நகைத்து இஃதெ
ன்ன வாச்சரியமாக கிருக்கிறது நான் சிருஷ்டிகர்தா
வாககிருக்க, என்கிருஷ்டியிலெல்லாம்மடங்கிக் கிடக்க
யாவருக்கு நான் றந்தையாககிருக்க, நீ எனக்குத் தீந்
தையென்றதென்னை? எனவும், கிண்டுவுஞ்சினந்து இரு
வருமொருவருக் கொருவர் வாக்குவாதம் புரிந்து

செருங்கி யொருவர் மேலொருவர் அனேகமான பாணங்களைப் பிரயோகித்து வலகாணீத்து நடுநடுங்கியுத்தம் புரிந்து, ஒருவரை யொருவர் மேலேதூக்கி யெறிந்து, மல்லுத்தம்புரிந்து நீ பெரியன், நான் பெரியனெனக் கூறிப் பதினாிரம் வாகடம் யத்தஞ்செய்தனர். இங்ஙனம் போர்புரிவோர் மத்தியில் சோதி சொருபமாய்மங்க ளிக்கரகமான சிவலிங்கமொன்று அண்டகோளகையின் முகமெங்கிற்பட வெழுந்து நின்றது. கண்ட ளி நவரும் பயந்து நடுங்கி யொன்றுத் தோன்றாதவராகி ஐய தென்னை? நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென நாயி நவரும் யுத்தஞ்செய்ய நாகக்குமேன்தோவொருநூர்த்தி நம்பி நவர் மத்தியில்தோன்றியதே. இது னடியினையும் முடியினையும் காண்போமெனத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு, விண்விவானவர் பன்றி யருவமெடுத்துப் பாதாளவழியாக வாயிலெழுடந் தேடியும் அடியினைக்காணாது மிகவிளத்துப் புறியின்றிது வந்து நின்றனர். பிரமன் அன்ன வழவமெடுத்து ஆகாயத்திற்பறந்து ஆவிரவருடந் தேடியுலுத்து சிறகுத னெல்லா மொடித்து திரும்பிக் கீழ்வந்து நின்றனரஃஇருவருமொருவரை யொருவர் பார்த்து நம்முடைய தன்மை மிகநன்ற யிருக்கிறது, நம்முடைய செருக்கெல்லாமொழிந்தது, ஆயினுமின்னொருவ முயற்சித்துப்பார்ப்போமோ? என்றலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் இருக்கு வேதமானது தோன்றி, ஏ தேவர்களே! உத்தம வேதியர்களாலே துதிக்கப்படுபவன்

யாவன்? சூரியசக்திர் முதன்மையவைகளைப் பிரகாசிக்
கச்செய்யவன்யாவன்? பெருங்கூட்டினாய்யாவற்குமும்
பெரும்பதமளிப்பவன் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள்
மத்தியிலுதித்தவன், அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தி
னைத் தீர்ப்பவன் என்றது. யகர்வேதத்தோன்றி, ஏதே
வர்களே உங்களிருவரையும் தமது வலதுபக்கத்தி
லுமிடதுபக்கத்திலுந் தந்தோன் யாவன்? தகராகா
யத்தி லெழுந்தருளி யுலகத்தில்தோய்ந்துநீதாயாதும்
நின்றோன் யாவன்? அவனன்றோ உங்கள் மத்தியி
லுதித்தவன். அவனன்றோ உங்கள் மயக்கத்தினைத்
தீர்ப்பவனென்றது. சாமவேதம் தோன்றி, ஏதேவர்
களே! உங்களிருவருக்கும் வைகுண்டத்தினையுள், சுத்
தியலோகத்தினையு முண்டாக்கிக் கொடுத்தோன் யா
வன்? முர்த்திகளாயும் மதிட்டித்துச்சின்மயரூபமாக
விளங்கிப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிட்டான முர்த்தியாவி
ருந்து விளங்குபவன்யாவன்? நீலாத்ரவுட னஞ்ஞான
ததைக்கக் கீழ்ப்பான நீதி தந்தருளுமவன் யாவன்? அ
விழைந்தும் வரிபாடு செய்ய நின்றான் யாவன்? அ
வனன்றோ உங்கள் மத்தியிலுதித்தவன், அவனன்றோ
உங்கள் மயக்கத்தினைத் தீர்ப்பவனென்றது. மூன்று
வேதங்களுஞ் சொன்ன மொழியினைக் கேட்டுக் கண்
னுதல் முர்த்திமேனத் தேர்ந்து இருவரும் பயந்து
நடுங்கி,

முடிவிலா வின்பயான முதல்வனே சரணமுன்னாட்
கடுதகர்ந் தெய்யானேனைக் காத்தின சரணங்காலன்

பாடிமிசைவீழக்காய்க்த பதாம்மு சரணம்பணி
வடியனோற்றிலாமை உகற்றினை சரணமாமாள்.

எனத்தோக்கித்து நீர்க, சர்சிதாசுத்தனைய
சாம்பகிவன் எதிர்நோன்றி நீங்கள் கிழையும் வரமி
யாதென? பெருமானே! அறியாமையா னுங்கனிபற்
றிய போரினைத் துமித்தாண்ட புண்ணிய சொருமியே
எங்கட் குடோலுமேலு மித்தகைய மயக்க மடிக்கடிவரா
மலும் தேவரீர் தெய்வமென்னும் கொள்வக நீங்கா
மலுமிருக்கக்க நுபபசெய்தருள வேண்டுமெனநிருவரு
மிதறஞ்சிந்த, சுவாமி அவர்களை நோக்கி, நீங்களிரு
வரும் நாரிகளி நும்ர் கிழைத்தருளுந் திருவேற் காட்
பனை யடைந்து கம்மையருச்சித்து அவ்வனத்தின் பா
ங்கர் சிவலிங்கமொன்று பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்துப்
பழையபடிபுலங்கள் கொழிநீர் பெற்று வாழக்கடவீர்
களாக வுலகத்தில் தவம் சர்க்கியாசம் யாகம் கிரதம்,
தர்ம முநியவற்றா லுண்டாகும் பலன், சிவலிங்க
பூசையா லுண்டாகும் பலனுக் ளீகார்கோடியி லொ
ருகூறு மொய்வாது. எத்தகைய குலத்திற் பிறத்தவ
ரேனும் இலிங்கவருச்சனை செய்வோர்க்குப் பாவமே
கிடையாது, எம்பயமும் கிடையாது, கிண்ணார், கிஞ்
சையர், அசூர், அட்சர், நால் வருணத்தோர் முதலிய
பெத்தகையரேனும் சிவாச்ச்சனையிலும், கிபூதி புருத்
திராட்சத்திலும், யாருக்கிஷ்ட மில்லையோ அவர்கள்
சண்டாளன் விட்டிலே நாயைத்தின்னு மவரைக்காட்
டிது மிழிவான > சன்மத்தினோடு பிறப்பர். ஆகலின்

உடனே சென்றுசிவபூசை செய்கவெனச் சொப்பி வறை
ந்தனர். அவ்வண்ணமே திருவேற் காட்டிற்குச்
சென்று மந்தாகினி தீர்த்தத்திற் பாய்ந்து விபூதி புரிக்
திராக்கம் பூண்டு வேதகேதாத்திராள் செய்து சிவலிங்கத்
தாபித்துத் திருமாள் என சேரட்டிப் புகித்து வேண்டிப்
வரம் பெற்றுத் தங்களுக்க மாடைந்தனர்.

அடிமுடிதேடிய சுருக்க முயற்சி.

வலம்புரிசருங்கம்.

சீவகாநகண்ணிய முனிவர்களே ! அயோத்
திமா நகரினை யரசாட்சி செய்து வந்த தாரதசக்
வர்த்தியின் புத்திரனாகிய இராமர் இலங்காதி பதி
யாகிய இராவணனைக் கொல்ல வந்தனனுண்டாகிய பிர
மகத்தியினை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சே
னாவில் இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்துவரத்
தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமான்வெளிவந்து இரகு
ராரா ! கினைப்பிடித்துவந்த பிராகத்தி புள்ளை கிட்
டொழிந்தது. உணது அந்தியகாலத்தில் சிவகதியாடை
யும்படி வேதவணமடைந்து கய்மைப் புகிப்பரயாகவெ
ணக் கட்டினையிட்டுக் கரந்தருளினார். இராமர் சிதா
பிராட்டியாடன் விமானமேறித் திருவேற்காட்டை
யடைந்து தேவர்கண்ட மடுகில் தீர்த்தபாடி நிகமே
சனைத் தரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு கரந்த நாயகன்

கோயிலுக்குத் தீழ்பாலில் * இராபோசலிங்கம் என
ஒன்று தாபித்து பூசித்துச் சிலநாள் வாழ்ந்து, அரிய
வரங்களை யடைந்து, அயோத்தியினர் றோர்த்து, பதி
னாயிரமாண் டரசாட்சிசெய்து பின்னர் சிவசுதி யடை
ந்தனர், சிலகாலத்திற்குப் பின் அவ்விராம புத்திரர்
கலிநயனும் தமது தந்தை பால் திருவேற்காட்டு மகி
மைமையத் தெரிந்து இத்தலத்திற்கு வந்து ஸேததீர்த்
தத்திற் புகுந்து ஸேதகாயகளைப் பூசித்துச்சிலநாள் தவ
ஞ்செய்து கொண்டிருந்து பின்னர் தங்கள் பெயரால்
ஒருசுட்டி மெளலம் இவ்வன் லிங்கமெனவுந் தாபித்
துப் பூசைசெய்து அயோத்திக்குச் சென்றனர்,

முன்னொரு காலத்தன்னில் நான்முசுனம், நாரண
னம், இந்திரனம் மற்றைய கேவநாட்டி அகர் தம்
கட்குச் செய்ய முபத்திரவத்தினை நீக்கிக்கொள்வதற்
குபாடிமெய்ப்படி யெனச் சித்தித்துத் தங்கள் காரியஞ்
சித்திபெறவும், அவர் தந்திர மழியவமெண்ணி மந்தா
கிரிக் நானென்று மாடிவளையி பூசித்து வநாகையில்,
தேவர்பெருமான் தெரினந்தத்து, தேவர்களே ! நீவர்
நினைத்த காரியம் நின்பெறக் கடவதாகவெனவாழ்த்து
தானாக தன் பத்தினியுமாக அந்த மந்தாகையில் ஒரு
பாங்கர் ஒளியம்பலதீட்டி யிருந்தவொரு மண்டபத்தி
லொரந்தநகரி வேடிந் கலாகப் பார்த்து வநாகையில்
ஒருபாக்கச்சில் ஏழுகேரடி மகாமந்திரர்கள் சூழ கிரு

* இல்லிலிங்கம் பெருமானாகத்தி லிருக்கின்றது.

0 இல்லிரண்டு லிங்கங்களும் கோயம்பேட்டி லிருக்கின்றன.

பிரணவ மணுவீணக்கண்டு இவை யென்னவெனப் பார்
வதியார் கேட்க, சுவாமி, பெண்ணே ! இவ்விரண்டு
மணுக்களே வேதாசுவங்க னுற்பத்தி யாகிறதற்குக்கா
ணமா யுள்ளன. அது சக்திப்பிரணவம், இது சிவப்
பிரணவமெனக் கூறி இருவருமுறையே இருமகாமர்
திரங்களை நோக்கித் தீட்சித்த மாத்திரத்தில் அவ்விர
ண்டுபிரணவங்களுமொன்றுடனென் றாவளாவ அவ்வி
ரண்டினின்றும் பிரணவ ரூபமாகிய யானைமுகத்துடன்
ஒருபுத்திர னவதாரம் செய்தனன். அப்புத்திரனை யம்
மையப்பரி ருவரு மெடுத்துத்தம்மடிமீதிருத்தியனைத்து
முத்தமிட்டபின் அம்மையார் நாயகனை நோக்கிச்சுவா
மி ! இப்புத்திர னெல்லாக் தேவர்கட்கு மதிபதியாக
விருக்க வேண்டிமொனப் பிரார்த்திக்க வதற்குகைந்த
பெருமான் பிரமாதி தேவர்களையும், அகத்திய ராதி
முனி புங்கவர்களையும் யாழ்ப்பாடிக்குச் சர்ப்பத்தி விரு
த்தி மூத்தபிள்ளையானை யொருபுட்டத்தி லெழுந்தருளச்
செய்து, கங்கை நீராட்டி, செழுங்கலன் சாததி, மணி
முடி சூட்டி. ஏ தேவர்களே இன்னமுதலிக்குமாரன்
உங்கட்கெல்லார் தலைவனாக விருக்கக்கடவன். விண்
ணுலகத்தவரேனும், மண்ணுலகத்தவரேனும் யாதா
மொரு காரியஞ்செய்யின், இவனை முதலில் பூசித்தே
யாரம்பிக்க வேண்டும், இவையேல் அக்காரியஞ் சித்தி
யாகாதபடிவிக்கினமடையும். இவனுக்கு விக்கினவிநா
யகனெனப் பெயர்வழங்கக்கடவதாகவென்றனர். தேவ
ர்சந்தோஷித்துப் பூசித்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்

பின்னர் விநாயகக்கடவுள் மகா கைலாயத்தில்
 விளையாட வாரம்பித்துச் சூரியமண்டலத்தி னுழைகிற
 தும், சந்திரமண்டலத்தில் வருகிறதும், மேருமலையில்
 புகுகிறதும், மந்தாமலையில் வெளிவருகிறதும், இவ்வ
 ண்ணம் பல சிறு குறும்புசெய்து, நீர்விளையாட நினை
 த்துத் திருப்பாற் கடலுக்குச்சென்று அச்சகடலிலுள்ள
 நீரெல்லாம் தன்னொரு துதிக்கையால் உறிஞ்சுதலும்
 அத்துதிக்கையி லுள்ளவாக வெள்ளத்துடன் ஆதிசேட
 னும், அதன்மீது பள்ளிக்கொண் டிருந்த நாரணனும்,
 அவருந்தி லிருந்த பிரமனும், அவர்மனை லிலக்கு
 மியும் அவர்சமீபத்தி லிருந்த கருடனும் அவர்கையி
 லிருந்தசங்குசக்கரங்களும் பிரவேசமாகச் சிறிது நேர
 த்திற்குப்பின் விநாயகரீளவும் பூமியின்மேல் விடுத
 லும், அவ்வெள்ளத்தில் சிதறுண்ட சிறு துரும்புகள்
 போல அயனரி முதலாயினோர் எங்குஞ் சிதறி விழுந்து
 மெள்ளமெள்ள ஒரிடத்தி லென்று சேர்ந்து, தாங்
 கள் பட்டபாடுகளையெல்லாந்தமக்குள்பேசி முன்பிறப்
 பில் செய்த புண்ணிய வசத்தால் இப்பொழுது புனர்
 ஜன்மம் பெற்றோம் என்று மயக்கந்தெளிந்து மகிழ்ந்
 திருக்கையில் திருமால் தனது கரத்திலிருந்த பாஞ்ச
 சன்னியமாகிய வலம்புரிச்சங்கை காணாது திகைத்துக்
 கொண்டிருக்கையில், அவ்வலம்புரி சத்திப்பதைக் கே
 ட்டு அது வினாயகன் கணத்தலைவர்களிடத் திருப்பதா
 கத் தெரிந்து கைலை யடைந்து கண்ணுதலை வேண்ட
 அவர் திருவேற்காட்டினை யடைந்து தவஞ்செய்துகண்

பதியினிடத்துப் பெருவாயெனக் கட்டளை யிடக்கே
ட்டு விண்டு விடைபெற்றுத்திரும்பி வடவேதரண்யஞ்
சென்று மந்தாகினி தீர்த்தம்படிந்து ஈநாயகக் கட
வுளை நெடுங்காலம் பூசித்து அவரிடத்து அவ்வலம் புரி
யினை யடைந்து, பலவரங்களு மேற்றுத் திருப்பாற்கட
லினை யடைந்தனர். அந்தலத்து ஈநாயகருக் கதுமு
தல் வலம்புரி ஈநாயக ரெனப் பெயர்வழங்கலாபிற்று.
வலம்புரிச் சூக்க முற்றிற்று.

முனிவர் புராச்சருக்கம்.

சிவானு புத்திமான்களே ! விண்டு மூர்த்தியானவ
ரொருகாலத்திற் புத்தாவதார மெடுத்து நாரத முனிவ
ருடன் சென்று செய்த சாலங்கினிஸ் திரிபுரத்தில்கா
மிய பத்தியினை யுடைய அசுரரெல்லா மயங்கிச் சிவபி
ராணை வணங்காது கெட்டனர். நிஷ்காமிய பத்தியினை
யுடைய சுசீரன், சுகன்மன், சுபுத்தியாகிய மூவர்மாத்
திரமயங்காது சிவபக்த சிரோமணியாய் விளங்கின
மையிள், அவர்கள் விழையும் வரம் யாதெனத் திரிபு
ராத் தகமூர்த்திகேட்க யெம்பெருமானே ! நாங்கள்
தேவரீருடைய திருக்கோயிலில் துவாரபாலரா யிருந்
தல் வேண்டுமென அம்முவருங்கேட்டுக்கொள்ள, அங்
னனநீர் ஈரும்பில்திருவேற்காட்டினையடைந்துகீழ்பாவி
னுங்கள் பெயரால் சிலவிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசி
ப்பிரேஸ் வேண்டும்வரத் தருவோமெனக் கூறி யந்தர்த்

தியானமாயினர். அங்ஙனமே யவர்கள் வேதவன மடைந்து வேததீர்த்தமாடி, காந்தநாயகரை வணங்கி யவருக்குக் கிழக்கே * திரிபுரந்த கேசரேன ஒருவ ருட் குறிதாமித்து அருந்தனை புரிந்து தங்களுக் கிஷ்டமான வரங்களை யேற்றுத் துவாரபாலராய் விளங்கினர்.

துவாரபர யுகத்தில் பாரதப்பேரூரில் சுற்றத்தார்க ளொருவருக் கொருவர் விரோதித்து அதர்மமாக யுத் தஞ் செய்வதாகப் பலராமர் கண்டு கோபங்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செய்யக்கருதி, கடலாடை சூழ்ந்த காசினி முழுகஞ் சஞ்சரித்து, கோடி தீர்த்தம்படிந்து அங்கும் பல கோயில்களிருக் கக்கண்டு அவ்வாய்வங் களை முக்கால் வலம்வந்து, அங்கிருக்கு மாதவர்களை நோக்கி, முனிவர்களே ! இவ்வுலகத்திற் புண்ணியதல ன்க ளெத்தனை யுள, அவற்றுட் சிறந்தது யாது ? என வவர்கள் கூறத்தொடங்கினர். அலாயுத மேந்திய அண்ணலே ! இந்த நாவலந்தீவிலே தேவர் விழைவ தென்றும் பரதகண்டம், யாவரும் புகழ் நவகண்டத் துள்ளும் கருமஞ் செய்யக் கூடுதல் குமரிகண்டம், கும ரிகண்டத்திற் கிண்கிடையாது. இக்கண்டத்தி லெண் னிறந்த தலங்களுண்டு, இவற்றுள் விண்டுதலங்கள் சிற ப்புடைத்து. இவற்றுள் மாந்தரியற்றிய சிவலிங்கத் தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள்ளும் தேவர் பிரதி

* இவ்விளிய்கம் அயனம்பாக்கத்திலுள்ள எட்டு விலகத்தி லொன்று.

ஷ்டித்த சிவத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து, இவற்றுள் சுய
ம்புத்தலங்கள் சிறப்புடைத்து. இவற்றுள் காசி சிறப்
புடைத்து, இதனினுங் காஞ்சி சிறப்புடைத்த. இத்
தனினுந் திருவேற்காடு மிகச் சிறப்புடைத்து, இத்தலத்
திற்பிறந்தோர், வாழ்ந்தோர் சொன்னோர் யாவருமுத்தி
யடைவ ரென்றனர். கேட்ட பலராமர் பரமசுந்தோஷங்
கொண்டு திருவேற்காட்டினையடைந்து வேததீர்த்தராடி
க்கார்த்த நாயகனைத் துதித்து, உபமன்யுபக வானிடத்
துத் தீட்சை பெற்றுத் திரிபுராந்த கேசருக்குக் தெற்
கில் பலராமேசர் எனச் சிவலிங்கம்பீரதிஷ்டித்து அருள்
சனை புரிந்து பலவரமேற்று வடமதுரைக் கேகினர்.

மற்றொரு காலத்தில் இத்திருவேற்காட்டில். வால
கில்லியர், விடிசர், கிரதாக்கினி, வசிட்டர், கபிலாம்பரா
சரர், பயிலர், ஆர்த்தி, சம்புத்தி, சனகர், நிரமாணி,
சனாதனர், மதனாச்சனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர்,
விருமர், காசிபர், டிண்டி, வயிச்சுதர். சகட்டினு, வாலி
வான்மீகர், பார்க்கவர், கியாக்கிரபாதர், சாத்தூர்,
சுக்கோராத் திரையர், கௌதமர்; உசனர், சத்தியதாப்
முண்டிசுரர், ஆபத்தம்பர், காத்தியாயனர், சற்கர், சத்
திசுவலாயனர், நாரர், பயத்துதர், சுத்தமர், நிரகர்
கிழைதர், சம்பரர், கிழவியர், சுதர்மர், முதலிய முனி
வர்களும் ௦ பாண்டவர், கன்னர் சிபி முதலிய அரசர்

௦ பாண்டவர் பூசித்த விடத்திற்கு அருக்கனமேடு என் வழ
ங்குகிறது. ௧ இக்கொரு லிங்கமுமுண்டு. ஆலயத்திற்குக் கிழக்
கே இருக்கிறது.

களும், ஆறு சாத்திரம் நால்வேதம், ஆகமம், பதினெண்புராண முதலிய நூல்கள் தேவ வருவெழுத்து வந்தும், நவக்கிரகங்களும், மகாபலி வாணன் முதலிய அசுரர்களும் ஆக இவர்முதலாக நூற்றைம்பத் தைந் துபேர் தங்கள் சங்கள் பெயர்கொல் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துப் பெறுபெற்றனர்.

முனிவர்புரைச் சநுக்கமுற்றிற்று.

பலன்பெறு சருக்கம்.

சிவானுபூதி பான்களே நவமணியினுள்ளும் பொன்னுள்ளும், சீலையாளேனும் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டிக்கின் சிவ பதாடைவர், ஸிரதமனுட்டித்தல், தவாபிழைத்தல், யாகம்முரிதல் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்தல் கங்கைபடித்தல், பல சிந்திராடல் முதலியவற்று லுண்டாகும் பலன் ஒரு சிவலிங்காமைத்தலுக்குச் சமமாகாது. னிண்டு, னிரிஞ்சன், இர்திரன், தேவர்கள், இருடிகள், முனிவர்கள் ஆகிய னிவர்கள் பூமியிலும், நதிக் கரைகளிலும், மல்கண்மீதும் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து சிவார்ச்சனை புரிந்தார்கள். தீமாட்சம் கிரும்புவார் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டையே செய்வா. இத்தகைய சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை திருவேற்காட்டிற் செய்யினும் பூத்தலத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தினை யொருதர மிறைஞ் றினும், உலகமனைத்து புகழ் விமானமேறி, வாசவனாதிபர் வணங்க, தேவர் பூமாரிபொழியக் கைலாயமடைவீகாமிகோபாதியாய்

வது திண்ணம். திருவேற்காட்டில் அம்மை யப்பரை
யொரு பீடத்திற் செய்து வைத்தோர்மேலாமருணெறி
யடைவர், அம்மனைக் தனியே பிரதிஷ்டிப்போர் சந்
ததியிளங்கச் சகலபோக மனுபவித்துப்பெருமான்நிரு
வடியை யடைவர் நடராஜ லிங்கரக மமைப்போர்
அடையும்பலனுக் களவில்லை திருபுராத்தகர் லிங்கரக
மமைப்போர் இரதாருடராய்ச் சிவலோகஞ் சேர்வர்
கங்காதர மூர்த்தியை யமைப்போர் முத்தராய் லிளங்
குவர், சந்திரசேகரரை யமைப்போர் சண்டாளரோ
யாயினும் ஜாதியி லுயர்ந்து சரம்பசிவன் நிருவருள்
பெறுவர் தட்சணமூர்த்தியை யமைப்போர் ஞானநாய
கராய் லிளங்குவர், பிக்ஷாடனரை யமைப்போர் நீங்
காச் சிவகதி யடைவர். விநாயகரை யமைப்போர்
யாதொரு லிங்கினமின்றி வாழுவர், வள்ளி தேவசேனா
திபதியை யமைப்போர் கந்தகிரி யடைவர், துவார
பாலகரை யமைப்போர் கயிலையினலம் பெறவாழ்வர்
பிரமனை யமைப்போர் சத்தியலோகமடைவர், கிண்டி
வை யமைப்போர் வைகுந்தமடைவர், இரதம் செய்து
வைத்து அதன்மேல் வேதநாயகனை யெழுந்தருளுச்
செய்வோர் அடையும்பலன் அம்ம ! அம்ம ! மிகபெரி
து. சாஸ்வதியினை யமைப்போர் நன்குபாட வல்லவ
ராவார், இலக்குமியை யமைப்போர் செல்வத்தினை
யனுபவிப்பர், வடிரவரை யமைப்போர் பேய்முதலிய
வற்றால் துன்பமடையார், இதுகாறும் கூறிய மூர்த்தி
களையல்லாமல் அவசியமான வேறு மூர்த்திகளை இத்

கலத்தி லமைப்போர் வானவர்குழ வியன்பதமேவி
 வாழ்வார், மண்ணினால், மரத்தால், செங்கல்லால், கரு
 ன்கல்லால் வெள்ளியால் பொன்னால், மணியால் கோ
 பிற் கைங்கரியங்கள் செய்யின் அவற்றவற்றிற் கதிகங்
 கோடி புண்ணிய மருகிச் சிவலோகத்தில் பன்னாள்
 மருவுவர், முன்சொன்னமூர்த்திகளைப் பட்டத்திலேனும்
 சித்திரத்திலேனும் எழுதி இவ்வாலயத்தில் வைத்து
 வணங்கினு முத்தியுண்டாம், சிறு பிள்ளைகள் இத்த
 லத்தில் விளையாட்டிற்காக மண்ணினற் சிவாலயம்
 போலசெய்து விளையாடுவரேனும் அனந்தங்காலமருங்
 கயிலையில் வாழ்வார், இத்தலத்தில் சீரணமாயிருக்குங்
 கோயிலினைப் புதுப்பிக்கின், மூர்தி நூதனமாகச் செய்
 தலாடைந்த புண்ணியத்திலு நான்குபங்கதிக மடை
 வர். இத்தலத்தில் வயிற்றி னிமித்தம் ஆலயப்பணிசெய்
 தோரும், சாணமிட்டோரும், அலகிட்டோரும் சாந்
 திராயன கிரத மாயிரமும் யாக நூறும் செத்தோர
 டையும் பலனைப் பெறுவர், வேதாசம நன்குணர்ந்து
 விழுதி யுருத்திராக்கம் பூண்டு, வேதநாயகனைப் பூசி
 த்து ஆதிசைவர்கட்கு இடமும், அன்னமுமுதவவேவார்
 மேற்குறித்த பலன்கள் யாவும்டைந்துவிவகதியடைவர்
 முத்தமலோம்பு மறையவர்கட்கும், சிறுவர்கட்கும்
 இத்தலத்தி லன்னமளிப்போர் இவ்வுலகில்போக நீர
 ம்ப வனுபவித்துச் சித்தர் கிஞ்சையர்குழச் செம்
 பொன் வசனுகுமடைவர், இத்தலத்தில் எத்தகைய

ஜாதியாரேனும ஓரான்களாய்னாககு ஒருகவளமன்ன
மிடுவோர் எண்ணில் கோடி மகத்தின் பலனைப் பெறு
வர். விதழ்விதமான பற்பலவருமையான மலர்களைக்
கொணர்ந்து வேதநாயகன் நிருமுடி மேலருச்சனை செ
ய்யின் விதைந்த வெல்லாப் பலன்களையும் விமலனளிப்
பர், ஒரு தீபமேற்றிவைக்கின் ஆயிர மசுவமேதம் பல
னுண்டாம். தயிலம், கலவை, சாந்தம், பால், நெய்
முதலிய கொண் டட்டேகஞ் செய்யின் இவ்வுவக
போகமும் அவ்வுவகவாழ்வுஞ் சித்திக்கும். வஸ்திரம்,
பட்டு, முந்தூல், பீதாம்பரம் சாத்தின் அவற்றிலுள்ள
யிறைழக ளெத்தினையோ அவ்வளவுகாலஞ் சிவலோகத்
தில் வாழ்வர், அன்ன நிவேதனஞ் செய்யின் என்றுஞ்
செல்வமனுபவமும், சிவகதியு முண்டாம். ஏலம்,
தக்கோலம், இலவங்கம் தாம்பூல முதலிய வளிக்கின்
போகபோக்கியமும், வெண்கயிலைவாழ் வுங்கிடும்,
கண்ணாடி, வெண்சாமரம், குடை, ஆலவட்டம் ஆகிய
கொடுக்கின் புகியானும் போகமும்புண்ணியவீடு முண்
டாம். இத்திருவேற்காட்டில் வேற்கண்ணி யம்மை
சமேதராக விளங்கும் வேத நாயகருக்குப் பங்குனிமா
தத்தில் பிரமோற்சவ நடத்தி உத்தர நட்சத்திரத்தில்
திருக்கல்யாண வைபவஞ் செய்து வைப்பவர்கள் பத்து
யுகம்வரையில் பரமன்கயிலை யிலெழுந்தருளியிருந்தபின்
னர் பரமன் நிருவடி நீழலையடைவர். வசந்தோற்சவஞ்
செய்விப்பவர் பொன்னுலகத்தி லீந்திரபத மடைவர்
பவித்திரோற்சவஞ்செய்விப்பவர் அடுத்த சன்மத்தில்

முத்தராய் விளங்குவர், அரைக்கட்டுற்சவஞ் செய்விப்
பவர் அவனியிற் செல்வராய் யிருப்பர். நடராஜன் ஸ்வ
நடத்துவிப்பவர் நானிலத்துப் போகங்களை யனுபவித்
துப்பின் நம்பெருமானடி சேர்வர். ஊஞ்சல் மகோற்
சவம் செய்விப்பவர் பாசமாகிய மாயையின் மயக்க
மொழிவர், பிரதோஷ வற்சவம் செய்விப்பவர் சயிலை
யிற் சிவகணத்தலைவராயிருப்பர், வேதநாயகருடன்
அடுத்த திவ்விய தலங்களிலுள்ள மூர்த்திசனையு மித்
தலத்தி லெழுந்தருளச் செய்து பாலிநதியில் திருவூற
லுற்சவம் செய்விப்பவர் இமையில் நற்குணம் வாய்ந்த
மனைவியையும் கல்வியிற் சிறப்படையத் தக்க புத்திரர்
களையும் செளந்தரியமுற்ற புத்திரிகளையும் வாய்ந்து
திர்க்காயுளுடன் செல்வத்தினை யனுபவித்து மறுமை
யில் இந்திரலோக வைபவங்களைப் புசித்தப் பின்னர்
கைலாயத்திற் சிவசாஸூபமடைவர். அப்பிணைக்கு ஆடி
பூறவுற்சவமும், நவராத்திரியுற்சவமும் கச்சேரவாழவுற்ச
வமும் செய்விப்பவர் மிகுந்த ஞானத்திணையடைந்து சகல
போகங்களையும் னுபவிப்பர், வலம்புரிவிநாயகருக்குர்ச்
வத்தியுற்சவஞ் செய்விப்பவர் தாங்க ளெண்ணியலாறுச
கலசித்திகளையுமடைவர் சண்முகக்கடவுளுக்குச் சஷ்டி.
மகோர்ச்சவமுங் கிருத்திகைவிசாகமகோர்சவம் செய்
விப்பவர் அஷ்டைஸ்வரியத்திற்கு முரியராவர். மற்று
மந்தந்த காலத்தில் வேண்டியநித்திய நைமித்தியங்ஞ்ச
பர்வமுதலிய உற்சவங்களைச் செய்விப்பவர் இப்மைக்
குவேண்டிய வெல்லா போகங் களையு மிடைபு றடை

யாதபடி யனுபவித்துச் சிவானந்தச் செல்வரா யிருப் பர். இத்தலத்தினடக்குந்திருவிழா தரிசனஞ் செய்ய வருவோர் யாவருஞ் சிவகணத் தலைவராகவே விளங்கு வர். சிவாலய தரிசனஞ் செய்வோர் விழுதி யுருத்தி ராட்சமின்றிச் சிவபெருமானைத் தரிசனஞ் செய்தல் கூடாது, மஞ்சள் பூச்சும் மாங்கலியுமு மில்லாத மா தரை விதந்து என்று கூறுவதுபோலவிழுதி யுருத்திரா ட்ச மில்லாதவரை யங்ஙனமே கூறும் ஆதமங்கள். உருத்திராட்ச மின்றி யொருவன் சிவாலயத்தி னுழை ந்து வெளிவருதல், ஒரு நாயானது கோயிலுக்குள் னோடி வெளிவருதல் போலும்.

பலன்பெறுசருக்க முற்றிற்று.

உகந்தோன்றியசருக்கம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே ! இத்திருவேற் காட் டில்வேதநாயகனுக்குபானைதானஞ்செய்வோர் கிமான மேறி புலகெலாநண்ணி போகமாந்திப் பின்கயிலைவினை யடைவர். வெண்ணை நிறக்குதிரை தானஞ் செய் வோர் அவனிமேற் போக மருந்தி ஐயன்வாழ் புல னத்தி லனைகரா ளுறைவர், பசுவங்கன்றுந் தானஞ் செய்பவர்பால் பரமசிவ மதிகபகூடம் வைப்பர், ஆப ரணங்களைத் தானஞ் செய்பவர் புத்திரர் பணைரப் ப்பெற்று மூன்றரை கோடிகால நாதனுலகில் வாழ்வர்

நன்செய் நிலத்தானஞ் செய்பவர் வருட மொன்றில்
 அந்நிலத்தில் விளையும் நெல்லொன்றுக்கு ஆபிரங்கற்ப
 மருங்கில் வாழ்வார். அவ்வாலயத்தினைப் பட்டத்தி
 லெழுதிப் பூசிப்பவர் சிவகதிபுறுவர். இத்தல புரா
 ணத்தினைச் சந்நிதியில் படித்தவர் அதைக்கேட்டவர்
 போகபோக்கியங்களை யனுபவித்துப்புராணத்திலுள்ள
 எழுத்தொன்றிற்கு ஆபிரங்கற்பம் மரணுலகத்துறைவர்
 பெருமானுடைய நிலத்தினுக்குத் தீதுவராதபடி காப்
 பவர் அந்நிலத்தினைத் தானஞ்செய்த வரைக்காட்டிலு
 பதின்மடங்கதிக புண்ணியம் பெறுவர். பெருமானுக்
 குரிய பொருளில் அறையணு அளவிச்சித்தவர் நரக
 த்தி லெந்நாளு மூழ்கிக் கிடப்பர், தடாகமும் கிணறு
 முண்டாக்கினவர் சிவன்முன் நெந்நாளுஞ் செறிந்து
 நிற்பர். வீதியில்மடங்கள், மண்டபங்கள், சத்திரங்கள்
 தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தவர், மேலான சிவபதவியில்
 மேம்பட்டுவாழ்வார், நந்தவனமுண்டாக்கினவர்களடை
 யும் பலனைக் கோடிவருடஞ் சொல்லினும் முடியாது
 சிவனடியார்கட்குப் பூமி, பசு, மடங் கொடுத்தவரின்
 பெருமையினைச் சிவனே சொல்ல வல்லவன். அதிதி
 கட்கு அன்னம் ஆடையளிக்கின், மேற்சொன்ன பல
 னைக்காட்டிலுங் கோடிபங்கதிகம். இத்தகைய தரு
 மங்கள் கலியுகத்தில் செய்ய முடியாதாகையால் முத்
 தியினை விரும்புவோர் இத்தலத்தில் வாழ்ந்திருத்தலே
 போதும். ஒருகணநேர மித்தலத்தி லிருந்தால் எத்
 தகையபாவஞ் செய்கிருக்கினு மொழிந்துபோம். கலி

யில் வேதவனத்தில் வசிப்பதைக் காட்டிலும் வேறு புண்ணியமில்லை.

அன்பர்களே! கலிகாலத்தில் ஆசாரியன் சீடனென்கிற கிரமங்கெட்டு வைதீக மார்க்கத்தினை யிழந்து சிவபெருமா னிடத்தும், வேதத்தி னிடத்தும் விபூதியினிடத்தும், உருத்திராக்ஷத்தி னிடத்தும் பத்தியின்றி, பஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், பவுத்தம், சார்வாக முதலிய மதங்களில் விழுந்து கவுதமர் பூர்வத்திலிட்டிருக்கும் சர்ப்பப்படி யுழன்றிடுவர். சில பாவிகள் ஒரு காலத்தில் அகிலமுழுவதும் மரன்பா லொடுங்கி மறுபடியும் முண்டாகும்போது முதலில் நான்கு யுகங்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்ய அந்நான்குந் தேவவுருவெடுத்து வேதவன்மடைந்து தென்றிசையில் பாலிந திதீரத்தில் இலிங்கமமைத்து பணிந்து போற்றிநிற்கச் செம்பவளம்போல் சிவந்து விளங்கும் சடாமுடியைய யுடைய சிவபெருமான் வெளிவந்து விழைந்தவரமியா தென, சுவாமீ! நாங்கண்டந்து கொள்ள வேண்டியது யாதென்று வேதங்கள் கேட்க, மறைகளே! நீவிர் நால்வரும் முறையே முத்தி, தன்மம்' அருத்தம், காமம் என்னும் வடிவங்களாகவும், அந்தணர், மன்னர், வைசியர், சூத்திரராகவும், சாமரூபம் திரமுறுங்கலியுங்கள் சீடனாகவு மிருக்கக் கடவது, உங்களிடத்தில் தரும விடையானது முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று ஆகிய பாதங்களினின்று உங்களைக் காக்கும், உங்கள் மூவருக்கும் முறையே பிரமன், சூரியன், விண்

டுதெய்வமாக விருக்க. இக்கலிக்கு நானே தலைவனு
யிருப்பன், நீங்கள் மூவரும் இக்கலியுடன் திருவேற்
காட்டில் வாழ்ந்து கலியாலுண்டாகுந் தோடத்தினை
நீக்கிக்கொண்டு வாழக்கடவீர்க ளெனத் திருவாய்
மலர்ந்தருளி மறைந்தருளினர்.

முனிவர்களே ! கலியுகத்திற் றிருவேற்காட்டி
லின்றி முத்தியெங்கும் பலியாது. இத்திருவேற்கா
ட்டு மான்மியத்தினை யுங்கட்டுச் சிறிதே யுரைத்தேன்.
முழுவது முறைக்க வேண்டுமானால் வேதநாயக னாற்
றான் முடியும். இச்சரித்திரத்தினைப் படித்தோர்
கேட்டோர் சிருஷ்டி கர்த்தராவர். இப்புராணத்தி
னைப் பூசையில் வைத்து மலரா லருச்சித்து வணங்கி
னோர் இரட்சக கர்த்தராவர். அன்புடன் மூன்று
முறை படித்தோர் வீட்டின்பமே யடைவர்.

இந்தப்பிரகாரம் திருவேற்காட்டு மான்மியத்தி
னைக் கவுசிகர் அத்தலத்தினர் கட்டுக் கூறியதாகச்
சூதமுனிவர் நைமிசாரணியவாகிகட்டுச் சொல்லிமுடி
த்தனர்.

உகந்தோன்றிய சருக்கமுற்றிற்று.

வாழி.

சீர்பூத்த வெள்ளேவல மரத்தடியிலேவிளங்குஞ்
செல்வன் வாழி, யேர்பூத்த வருளுருவ மாகிவளர்
வேர்சண்ணி யிலங்கி வாழி, பேர்பூத்த வெண்ணீறு
மணிபஞ்சாக் கமந்தரம் பிரங்கி வாழி, பார்பூத்தசிவ
சமயம் தமிழ்வேதம் நல்லடியர் பரவி வாழி.

திருவேற்காட்டுப்புராணம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

முர்க்கநாயகனார் சரித்திரம்.

வடசோழ நாடென்னுந் தொண்டை மண்டூலத்
திலே, திருவேற்காட்டிலே, ஜெயங்கொண்ட வயர்
தருவ வேளாளர் குலத்திலே வைதிக சைவராகிய
சிவனடியா ரொருவ ரிருந்தனர். இவர் கிபூதி உருத்
திராட்சம் பூண்ட சிவனடியார்களைத் தரிசித்த மாத்தி
ரத்தில் அவர்களைச் சிவமாகவே பாவித்து எதிர்கொ
ண்டு வணங்கி யழாழத்துவந்து பலவித உபகாரஞ் செ
ய்து திருவமுது செய்கித்துப் பின்பு தானுண்டு அச்சி
வனடியார்கள் கிரும்பும் பொருள்களையுங் கொடுத்து
உபசரித்தனுப்பித் திருவேற்காட்டு நாட்டினைத் தினமும்
வணங்கிவருங் கடப்பாடுடையவராய் வாழித்து வந்த
னர். இங்ஙனமிருக்குநாளிலே சிவனடியார்கள் நானூ

கஞ்சா ளதிகமாகவந்துகொண் டிருந்தமையால் அவர் தம்மிடத்திலுள்ள திரவியங்க ளெல்லாஞ் செலவாகிக் கிடத் தனது வீடு, விளைவிலம், மாடு, அடிமைமுதலிய வற்றை விற்றுஞ் சிவனடியார்கட்கு மகேச்சுரபூசை ஸமுவாது மனடிகிழ்ச்சியுட னடத்திவந்தனர். சிவநா ளிற்குப்பின் அங்குணமே செய்துவரப் பொருளின்மை யால் கவலைகொண்டு தான் முன்னேபழகித் தேர்ச்சி யடைந்திருந்த சூதாட்டத்தினாலேபொருள் சேகரிக்க வெண்ணி, அவ்வூரிலே சூதாடுவோரின்மையா லவ்வூ ரையகன்று சிவத்தலங்கடோறுஞ் சென்று சுவாமி சரிசனஞ் செய்து, சூதாடலால் வரும்பொருளினைக் கொண்டு மகேச்சுரபூசை செய்துவந்து கும்பகோண த்தினை யடைந்து அங்கே சிவனடியாரல்லாத மற்றை யரிடத்துச் சூதாடிப் பொருள்தேடி மகேச்சுரபூசை நடத்திவந்தனர். முதலாட்டத்திலே தான்தோற்றுப் பின்னாட்டங்களிலே பலமுஷறயும் வென்று பொருள் கொண்டு நற்கூதர், மூர்க்கர், என்னும் பெயர்களைப் பெற்று, சூதினாலே வரும்பொருளைத் திருவமுதாக் குலேவர்கள் கொள்ளத்தான் தீண்டாராகிச் சிவனடி யார்கள் திருவமுது செய்தபின் தான் கடைப்பத்தியில் அமுதுசெய்துவருவர். இவரிப்பிரகாரம்சிலகாலம்வரை யில்மகேச்சுரபூசைசெய்துகொண்டிருந்து அந்தமகத்தா கியசிவபூசணியத்தினாலேகார்த்திகைமாதத்துமுறைட் சத்திரத்திலே சிவசாம்பிரசச்சியமெய்தப் பெற்றனர்.

மூர்க்கநாயனார்சரித்திரமுற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேற்காட்டுநாதர்மீது
எச்சரிக்கை.

இராகம்-ஸகாஜ-தாளம்-நபகம்

அயன்மால்நித மிகவேத்திடும் அழகாடயர் குழகா
வியன்மேவிய வேற்காட்டினில் விமலா எச்சரிக்கை, க
நீலஞ்செறி கண்டம்பெறு நீதா அருட்போதா
கோலம்நிறை வேற்காட்டினில் கோணை எச்சரிக்கை
இமயாசல மகனாகுகொரு இறையே பெரு மறையே
எமையாண்டருள்வேற்காட்டினில்எந்தாய்எச்சரிக்கை
அறுமாழக ண்ணியைங்கான் அத்தா மிகச் சுத்தா
மறையோருறை வேற்காட்டினில் மகிபாஎச்சரிக்கை,
புவிமீதினி லன்பர்க்கருள் புண்பா அதி கண்பா
தவமேவளர் வேற்காட்டினில் சாய் எச்சரிக்கை னு
திருவாழியைக் கண்ணற்கருள் தேவே தேவர்கோவே
மருவார்பொழில்வேற்காட்டினில்மணியேஎச்சரிக்கை
பலராமனாக் கபயந்தரு பதியே சிவ கதியே
நலமேமிகு வேற்காட்டினில் நண்பா எச்சரிக்கை, எ
குறுமாழகனிக்கருள்செய்திடும் குருவேபெருந்திருவே
அறவோருறைவேற்காட்டினில்அரசேஎச்சரிக்கை, அ
திருவூற்றூற் சுவன்கொண்டிடும் சிவமேஅறிநூதவமே
திருவாழ்தரு வேற்காட்டினில் சீலா எச்சரிக்கை.
இடபந்தனி வினிதாய்வரும் நசா செக

நீங்கிய வேற்காட்டினில் விமலா

பக, ௧0

எச்சரிக்கை முற்றிற்று

லா லி.

இராகம்-பைரவி-தாளம்-நபகம்.

அத்திமுந னைப்பெற்ற முத்தனுக்கும் லாலி
அம்பிகைதன் நேயனுக்குந் தூயனுக்கும்லாலிலாலி. க
பத்தர்மகிழ் ஐயனுக்கும் தய்யனுக்கும் லாலி
பண்ணவர்தம் நேசனுக்கும் ஈசனுக்கும்லாலிலாலி. உ
கந்தமலர்ப் பாடினுக்கும் தனுக்கும் லாலி
கருணைபொழி அத்தனுக்கும்ரித்தனுக்கும்லாலிலாலி
எந்தைதய்ச வாசனுக்கும் தேசனுக்கும் லாலி
புன்பணிந்தமெய்யனுக்கும்செய்யனுக்கும்லாலிலாலி
பண்ணவினை நீப்பவற்கும் காப்பவற்கும் லாலி
முழுமறையின் மூலனுக்கும் சீலனுக்கும்லாலிலாலி. நி
உன்னருநன் நாதனுக்கும் போதனுக்கும் லாலி
ஒங்காரசொருபனுக்கும் நிரூபனுக்கும் லாலிலாலி. சு
மணிமிடற்றுக் கண்டனுக்கும் அண்டனுக்கும் லாலி
மதிதரித்த முடியனுக்கும் துடியனுக்கும்லாலிலாலி. எ
பணிநிறைந்த கோலனுக்கும் மூலனுக்கும் லாலி
பகர்யாண புரித்தோற்கும் தரித்தோற்கும்லாலிலாலி.
தண்ணருளை யளிப்பவற்கும் களிப்பவற்கும் லாலி
தமிழ்மறையிலீமாகனுக்கும்ஏகனுக்கும்லாலிலாலி. கூ
வெண்கயிலை புறையவற்கும் நிறையவற்கும் லாலி
வேந்தரிட நாதனுக்கும் நீதனுக்கும் லாலிலாலி. ௧௦

லாலி முத்தித்து.

நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600046

இலாகம்-அகாடெமி-தாளம்-ஆதி.

வேற்காட்டு வாசனுக்கு ஜெயமங்கலம்-எங்கள்
விமலைதன் தேசனுக்குச் சபமங்கலம்
தோற்போர்வைகொண்டவற்கு ஜெயமங்கலம்-அன்பர்
துன்பொழித்த ஆண்டவற்குச் சபமங்கலம் (சு)
ஆறுமுகன் அத்தனாக்கு ஜெயமங்கலம்-தோளில்
அரவணிந்த அத்தனாக்குச் சபமங்கலம்
சுறுமுதல் அற்றவற்கு ஜெயமங்கலம்-உலகம்
எங்குநிறை உற்றவற்குச் சபமங்கலம் (2)
திரிபுரத்தை எரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-மதி
திகழ்கங்கை தரித்தவற்குச் சபமங்கலம்
எரிமழைகை பிடித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-கொடி
இருள்விடத்தைக் குடித்தவற்குச் சபமங்கலம் (3)
ஹனுமன் மெய்யனுக்கு ஜெயமங்கலம்-அதி
நின்மலனுக் துய்யனுக்குச் சபமங்கலம்
வீறுமலை மூலனுக்கு ஜெயமங்கலம்-தெய்வ
கிண்ணவர்தம் சினைக்குச் சபமங்கலம்.
சடைமுடி தரித்தவற்கு ஜெயமங்கலம்-செந்
தமிழ்மொழி விளத்தவற்குச் சபமங்கலம்
விடைபிழ்வரும் சகலார்க்கு ஜெயமங்கலம்-
வேற்காட்டு வாசனுக்குச் சபமங்கலம்.
மங்கல முநிநிறம்.

திருவேற்காட்டுரதன்நிருவடி

